TRACY PEARSON

Tu ești, sau sora ta?

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Ida lucra ca redactor adjunct la un reputat ziar financiar, care se bucura de o mare influență în domeniul investițiilor. Datorită acestei slujbe stabile și specializate, se credea la adăpost de orice surpriză neplăcută, și privea viitorul cât se poate de liniștită. Dar într-o bună zi…

Imediat ce intră în birou, simți că ceva era în neregulă. Un fel de tensiune plutea în aer… Și, nu după mult timp, redactorul-șef, Ray Conreid, o chemă pentru o întrevedere specială.

– Iar e vorba despre Charlotte, sunt sigură de asta… murmură Ida, presimțind că avea să urmeze ceva rău.

– Da, oftă Ray. Ascultă, Ida, știu că n-ai ce face dacă soră-ta îți seamănă atât de bine și dacă e gata să facă orice pentru cariera ei de manechin, dar vezi tu, astăzi suntem într-o situație delicată…

– Ce-a mai făcut? întrebă Ida, resemnată. Ce ai să-i reproșezi?

– Eu, nimic… dar directoarea… Știi bine ce ifose își dă doamna Philmont, care este peste măsură de decentă. Ei bine, din păcate a citit în Paris-Flash despre ultima escapadă a surorii tale și, culmea, ieri a dat peste fotografia ei în pagina centrală din Playboy… A crezut că ești tu…

– Dar i-ai spus că este Charlotte, nu-i așa?

– Bineînțeles că i-am spus, și i-am repetat. Ea susține că nu asta-i problema, și că în orice caz, cititorii ziarului nostru vor crede că ești tu, lucru care poate să ne afecteze credibilitatea… Ei știu cum arăți, și dacă-ți asociază chipul cu nudul din Playboy, de bună seamă că nu vor mai apela la sfaturile tale referitoare la investiții și bursă… Înțelegi ce vreau să spun?

– Foarte bine, Ray. Și te-a pus pe tine să-mi spui cum stau lucrurile, nu-i așa?

– Ida, îmi pare rău, te rog să mă crezi. Să știi că despăgubirile care ți se oferă…

Ida nu-l ascultă mai departe. În felul acesta, începu să citească anunțurile de slujbe de la mica publicitate, să caute să stea de vorbă cu cât mai mulți. Trecuse peste numeroasele refuzuri pe care le primise și se trezi într-o bună dimineață la sediul publicației Magazines Royaumont. Se căuta un jurnalist. O întâmpină o secretară foarte

elegantă. Da, domnul Royaumont avea s-o primească, dar o mică surpriză îl făcuse să decaleze întâlnirea cu o jumătate de oră… Putea să aștepte acolo, sau să se ducă să bea o cafea la bufetul de la parter, dat fiind faptul că lucrările de renovare nu se terminaseră încă…

Ida, care se simțea puțin nervoasă, optă pentru a doua variantă. Când ajunse la bufet, fu surprinsă să vadă că nu era nimeni. Nici măcar un automat de cafea la orizont… Mesele albe erau imaculate. În condițiile astea, era clar că nu putea rămâne acolo. Un zgomot de glasuri de la capătul coridorului îi atrase atenția; se duse într-acolo, deschizând cu grijă o ușă, apoi, alta.

Se trezi într-un imens studio fotografic unde zumzăia o mulțime de lume, cu treabă. Nimeni n-o luă în seamă și atunci se așeză lângă ușă, pe un scaun liber. În definitiv, poate avea să lucreze aici și vroia să vadă cum se proceda. Privi cu interes ceea ce se întâmpla. La prima vedere, se lucra la o prezentare a modei de toamnă. Totuși… Afară, abia începuse primăvara.

Ida le privi cu simpatie pe manechine. Jurnalistă fiind, nu le invidiase niciodată meseria, știind bine că nu era o viață prea ușoară în fața obiectivelor aparatelor de fotografiat, cu fulgerele blitzurilor în ochi… Charlotte îi spusese asta de multe ori.

– Haide, Miranda, fă un efort! Ești o moștenitoare frumoasă care își face plimbarea de dimineață în Hyde Park, nu o puștoaică ce așteaptă un băiat în colțul străzii…

Încercă să-l vadă pe fotograful care părea atât de exigent cu modelul lui. Tot ce putea să zărească, era silueta unui bărbat bine făcut.

– E mai bine, draga mea. Capul puțin mai pe spate! Uite… asta e! Răsucește-te, să se-nvârtească fusta… Și mai!… Încă!

Se plimba printre modele, rând pe rând complice și neiertător, făcându-le reproșuri și complimente, trecând de la un aparat la celălalt; avea două agățate de gât, și trei instalate pe trepieduri.

– O.K., am terminat pentru ziua de azi!

Manechinele, oftând obosite, au coborât de pe podium. Proiectoarele puternice s-au oprit cu o ultimă sclipire brutală și Ida, orbită, clipi din ochi.

– Fir-ar să fie, unde-i miss "nu-știu-cine", cu care trebuie să fac prezentarea inelelor?

Fotograful era nervos.

– A spus c-o să întârzie puțin, răspunse un tip blond, mărunțel, care trebuie să fi fost secretarul lui.

Fotograful trase o înjurătură și se întoarse. Ida înmărmuri; îi vedea chipul pentru prima dată. Era foarte frumos, avea profilul ascuțit al unui arab, părul

foarte închis la culoare și ochi care, de la distanță, păreau a fi negri. Lățimea umerilor făcea un contrast plăcut cu delicatețea gesturilor lui când își manipula aparatele. Îi examina hainele, când cel vizat se opri brusc, văzând-o.

– Ia spune, ești de mult aici?

– Eu?! bombăni intrusa, luată prin surprindere, eu…

– Trebuie să știi că n-ai voie să intri! Mi-e groază de musafirii nepoftiți. În sfârșit… dacă Tony a uitat să aprindă becul roșu…, atunci ai putea să fii de folos cu ceva.

Instintctiv, tânăra femeie se făcu mică pe scaun, ca și cum s-ar fi pregătit pentru un atac.

– Să fiu de folos cu ceva… dar cum?

– Ești surdă? interveni fotograful repezit. „Fata cu mâinile" nu-i aici, și trebuie să fac fotografii cu niște inele. Ai și tu mâini, și ai putea să le folosești. O.K.?

Mâinile atât de fotogenice erau pentru moment agățate crispat de scaunul pe care stătuse.

– Nu! reacționă cea solicitată cu glas ferm. Nici vorbă! Nu pentru asta sunt aici.

Fotograful o privi cu o expresie nedumerită, apoi, neluând-o în seamă, se duse să pregătească pe o masă din spate un fond de catifeaua grena, care avea să fie fundalul pentru fotografiile cu inele.

– Vezi cum ești? începu el din nou. Intri fără să ceri permisiunea și în plus, faci fițe.

Draga mea, îmi trebuie două mâini și cum nu le am decât pe ale tale…

– Ah, te-am găsit!

Era secretara care o primise când venise.

– Îmi pare rău că te-am trimis acolo, am uitat că bufetul e închis. Te-am căutat peste tot. Îmi pare bine că, așteptând, ai găsit ceva de făcut.

– Nu se poate spune că face mare lucru! interveni fotograful.

Tânăra femeie zâmbi.

– Domnul Royaumont te poate primi acum. Vino cu mine, te rog…

„Uf! Ce bine c-am scăpat de artistul ăsta care se leagă de prima venită"… își spuse Ida în sinea ei ajungând la ascensor.

– Îl cunoști pe Rowan Taylor? întrebă secretarul apăsând pe un buton.

– Nicidecum. Am avut doar timp să aflu că nu-i place să aibă public la ședințele lui foto, și se supără foarte ușor… Vroia să facă un prim-plan cu mâinile mele, dar l-am refuzat.

– Ia te uită! făcu secretara, năucită… Ai îndrăznit așa ceva? Știi câte manechine și-ar da salariul pe o lună ca să facă treaba asta?

Din fericire pentru Ida, ascensorul ajunse. N-avea chef deloc, tocmai înaintea unei întâlniri importante, să-și piardă vremea cu capriciile unei vedete.

Dar însoțitoarea continuă, încercând să fie convingătoare:

– E celebru, să știi. A făcut fotografii tuturor capetelor încoronate și top-modelelor cele mai bine plătite de la Paris la New York. I-au apărut albume… Chiar sunt surprinsă că n-ai auzit vorbindu-se despre el…

– Lucrez în domeniul financiar, de asta n-am auzit de el, veni scurt răspunsul.

După câteva minute, Ida strângea mâna unui bărbat de vreo cincizeci de ani, care conducea destinele publicației Magazines Royaumont, la biroul lui mare, oval, de palisandru, pentru moment fără nici o hârtie pe el, în afară de cererea ei de angajare. O invită să se așeze, privind-o binevoitor. Ida tresări în clipa în care îl văzu încruntându-se, ca și cum ar fi recunoscut-o. Pe chip îi apăruse un zâmbet nedeslușit, și tuși să-și dreagă glasul.

– Curios lucru, domnișoară Howard, am crezut că ești jurnalistă…

– Chiar sunt! Am făcut facultatea de jurnalistică la Bloomsbury, și am o diplomă de lingvistică și economie financiară la Cambridge. Am avut deja ocazia să lucrez la câteva ziare…

– Atunci… obișnuiești să pozezi în timpul liber?

– Nicidecum, dar sora mea geamănă este manechin și apare de multe ori în reviste.

Amfitrionul o privi câteva clipe în liniște, pe deasupra ochelarilor cu rame metalice fine.

– Dă-mi voie să-ți spun că semănați grozav…

„Ia te uită! constată tânăra, disperată, o luăm de la capăt; acest personaj, aparent respectabil, citește Playboy, a văzut pagina centrală, și o să creadă că…" De ce oare Charlotte, pentru liniștea surorii ei, nu se mulțumea să pozeze pentru lenjerie, sau costume de baie? De ce părinții lor plecaseră în Irlanda cu problema unei moșteniri? Sau de ce existau prejudecățile absurde care desconsiderau o creatură frumoasă, care-și arăta trupul mai mult decât ar fi făcut-o pe plajă?

– Remarcabil și… tulburător, reluă domnul Royaumont. Dar să revenim la cererea dumitale; ai mai lucrat la pagina de frumusețe a vreunui ziar?

– N-am făcut așa ceva. De fapt, sunt specialistă în finanțe, economie, și dau sfaturi pentru investiții. M-am gândit mai degrabă că mă veți putea folosi la paginile „arta de a trăi" a vreunuia din ziarele dumneavoastră…

– Paginile de decorațiuni și arta de a trăi, pagini care le atrag în primul rând pe femei, sunt cam același lucru, știi bine. Domnișoară, oricum, cred că nu sunteți, în ciuda

calităților evidente pe care le aveți… nu sunteți persoana de care am nevoie.

Ca să vezi, încă un refuz! De câte ori auzise săptămâna asta aproape aceleași cuvinte din gurile patronilor din presă?

Se ridică încet, își aranjă pliurile fustei și se pregăti să plece, cu coada între picioare.

– Vă mulțumesc pentru că mi-ați acordat această întrevedere, domnule.

– Stai o clipă, interveni bărbatul cu un gest scurt. Poate găsim ceva potrivit pentru dumneata.

– Da?! întrebă tânăra, plină de speranță.

– Vreau să lansăm o nouă… revistă masculină, ceva pentru bărbatul modern, deloc austeră, dar cu o oarecare clasă… ceva între Playboy și Men's Health, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Cu un mare efort, femeia reuși să zâmbească în continuare.

– Nu, mulțumesc. Sunt redactor, nu model, v-am spus deja.

***

Trei minute mai târziu, mergea pe stradă cu pași mari, mai degrabă amuzată decât decepționată de ceea ce se întâmplase. Trecătorii o priveau cu interes, poate din cauza

siluetei de topmodel, dar poate și din cauza pieptănăturii frumoase a părului brun, pe care și-o pregătise pentru evenimentul care abia se desfășurase.

În mai multe rânduri, zări pe stradă, în dreptul ei, un Mercedes elegant care înainta surprinzător de încet, ca și cum… Ida se opri. Mașina opri la rândul ei, aproape de ea; da, era urmărită. Îl recunoscu imediat pe șofer. Părul negru, fruntea înaltă deasupra lentilelor ochelarilor de soare… Era vedeta de la Magazines Royaumont… Nesuferitul fotograf!

O portieră se deschise lângă trotuar

– Urcă! îi ceru bărbatul.

– Nu, mulțumesc, răspunse ea pornind din nou, fără să-l privească.

– E ceva în neregulă?… Nu reușești să te descurci, nu?

Ce tupeu!

– Te rog să mă lași în pace!

– O. K., draga mea, cum vrei tu.

Mașina plecă, și Ida o privi cum se îndepărta, fără să poată să nu se întrebe unde se ducea. La el acasă? La o recepție? Un cocteil? La niște prieteni? La o prietenă? Era tipul bărbatului irezistibil, care făcea ravagii la toate întâlnirile la care participa…

Ieși din metrou în stația Waverton. După plecarea părinților în Irlanda, Cele două surori gemene renunțaseră

să mai locuiască împreună în apartamentul lor. Charlotte locuia undeva la periferia Sydneyului, însă venea de multe ori s-o vadă.

Nu închisese ușa de la intrare nici de zece minute când auzi soneria sunând autoritar. Neavând încotro, oftă și se duse să deschidă. Bineînțeles, era Charlotte, cauza atâtor decepții, machiată la perfecție, îmbrăcată cu un compleu avangardist care făcea ca taiorul Idei să pară un sac de cartofi. Ida nu se extazia niciodată de gătelile nonconformiste ale surorii sale.

– Draga mea, spuse Charlotte fără să ia în seamă expresia bosumflată a gazdei, am adus ceva de mâncare pentru cină, ca să te consolez! Spune-mi că-ți pare bine…

– Ce-ai adus? întrebă Ida, făcând un semn către pungi.

– Am adus tot ce trebuie ca să facem sukiyaki! Șomerii au tendința să neglijeze mâncarea, și atunci am eu grijă! Astăzi, cu câți potențiali angajatori te-ai întâlnit?

– N-are nici o importanță… Nimeni n-a avut nevoie de mine… Toți cred că eu am apărut în pagina centrală din Playboy. Cel mai rău e că în curând n-o să mai am nici un ban… Dac-aș fi știut ce-o să se-ntâmple, nu mă mai duceam să-mi petrec concediul în insulele Fiji…

– N-are de ce să-ți pară rău, câtă vreme acolo te-ai distrat pe cinste! Serios, nimeni nu ți-a propus ceva care să te intereseze?

– M-a urmărit un fotograf ca să-mi propună nu știu ce, atâta tot. L-am trimis la plimbare.

– Cine? Îl cunosc? De la ce agenție?

– Roland Tyler… sau cam așa ceva.

– Cum arată?

Spre marea ei surprindere, Ida își dădu seama că putea să-l descrie amănunțit pe individ. Însă nu peste mult timp, își dădu seama că Charlotte n-o asculta cu prea multă atenție, ea care de obicei era atât de curioasă, și că dădea semne de nervozitate și oboseală, dincolo de fondul ei de ten perfect. Se întrerupse din ceea ce făcea și își abandonă sukiyaki-ul în farfurie.

– Ce-i cu tine?

– Hmm, nimic…, sunt puțin obosită. Nu mă simt prea bine de la o vreme.

– Totuși, pari în cea mai bună formă.

– Aparențe. Nu pot să spun clar despre ce e vorba… Un fel de delăsare, de dezgust, uneori…

Ida tresări.

– Draga mea, nu te-am văzut niciodată așa. Trebuie neapărat să-ți iei o vacanță. Ar fi ceva care să te împiedice să faci asta? Sper că nu ai vreun angajament, nu?

Charlotte strâmbă din nas și oftă.

– Ba da. Tocmai am semnat un contract… cu ședințe de lucru destul de lungi.

– Anulează-l!

– Nici nu mă gândesc! Dacă renunț fără preaviz, n-o să mai primesc niciodată vreun contract în branșă…

Ida își privi cu îngăduință sora geamănă. O înțelegea cât se poate de bine.

– Atunci, fă seria de ședințe foto și imediat după aceea, du-te să te odihnești.

– La fel mă gândeam și eu.

Charlotte avea o expresie schimbată, destul de tristă…

– Păcat că nu sunt și eu model, spuse Ida fără să se gândească. Aș fi putut să-ți țin locul!

Nici o clipă nu bănuise accesul de entuziasm pe care i-l declanșă Charlottei.

– Ida! Draga mea! Adevărat?… Ai face pentru mine așa ceva? Ce soluție grozavă ar fi pentru amândouă! Tu ai câștiga banii de care ai nevoie, și eu aș putea să mă odihnesc puțin…

Ida trânti cana cu cafea pe masă cu un gest atât de hotărât, încât o vărsă pe jumătate.

– Stai o clipă! Stai o clipă! Ziceam și eu așa, într-o doară! Nu știu absolut nimic din ce tebuie să știe un model, și m-aș face de râs din prima clipă! Cariera ta ar fi iremediabil compromisă!

– Nu, nu! Să fii naturală, să te porți firesc, asta e tot ce contează în modeling, restul se învață foarte repede, îți arăt

eu cum. N-or să-și dea seama. Vor crede că sunt eu, chiar tu ai spus-o. Adu-ți aminte când eram mici și ne distra să păcălim pe toată lumea… „Tu ești, sau sora ta?" Doar mama nu se înșela niciodată…

– Dar acum suntem femei în toată firea! Charlotte, a trecut timpul când luam una locul celeilalte la școală!

Charlotte lăsă capul în jos.

– Da, fără îndoială că ai dreptate. Cu atât mai rău, o să fac ședințele foto, cu speranța că durerile astea din piept n-or să mă deranjeze prea tare.

Ida își mușcă buzele. Charlotte reușise s-o înmoaie. Își dădea seama că se lăsa manipulată, dar era mai bine așa, surmenajul Charlottei se vedea de la o poștă și ea va avea, cât de curând, nevoie de bani…

– Câți bani ies din povestea asta?

Cifra pe care i-o anunță Charlotte o făcu să-și înalțe sprâncenele.

– Nu se poate! Atâția bani ca să-ți arăți…

Se întrerupse imediat, cuprinsă de o bănuială.

– Spune-mi, sper că nu-i vorba despre o poză nud pe o pagină centrală, nu-i așa?

– Nici vorbă! Nu ți-aș face niciodată una ca asta! E vorba despre colecția de costume de baie a unui stilist din Melbourne, pentru un catalog de vânzări.

– Costume de baie? Cred că m-aș simți destul de jenată…

– Nu, nu! O să fie perfect! În bikini, arăți la fel de bine ca mine, spuse Charlotte fără pic de modestie. Și să-ți fie cât se poate de clar că toată lumea va crede că modelul care pozează este Charlotte Howard, iar reputația Idei Howard, celebra jurnalistă financiară, va rămâne intactă.

Prezentată așa, șmecheria părea cât se poate de simplă… Ida nu a consimțit din prima, și cedă argumentelor Charlottei după un sfert de oră de discuții febrile, de complimente la adresa ei, la asemănarea perfectă, și mai ales la vederea ultimului extras de cont.

– De acord, acceptă în cele din urmă Ida, dacă ești atât de sigură că nimeni nu va face diferența… Dar, sincer vorbind, perspectiva de a face paradă în costum de baie în fața unui aparat de fotografiat mă îngrozește.

L-am văzut pe fotograful de la Magazines Royaumont, parcă-l cheamă Roland… sau, stai puțin, dacă mă gândesc bine Rowan; ei bine, el le tratează câteodată pe fete într-o manieră… Nu știu dacă aș putea suporta așa ceva.

– Să știi că de cele mai multe ori sunt foarte amabili…, spuse Charlotte întorcând capul.

– Unde se fac fotografiile?

– Cea mai mare parte, într-un studio de lângă Sydney.

O să vedem împreună toate detaliile, la sfârșitul săptămânii. Vor mai fi și exterioare la Bondi Beach.

– Foarte bine, spuse Ida cu un zâmbet nesigur. Acum, explică-mi tot ce trebuie să fac.

Capitolul 2

– În primul rând, fii calmă…, nu lua inițiative. Fă tot ce ți se cere… Manechinele sunt făcute să fie ascultătoare și încântătoare la privit. Fii frumoasă și taci, chiar dacă nu-ți convine, și totul o să fie bine.

Ultimele sfaturi ale Charlottei îi mai răsunau încă în minte, în timp ce se pregătea să plece la studioul foto.

În ciuda a tot ce-i arătase sora ei, gesturi grațioase, expresii ostentativ nonșalante, Ida nu se simțea deloc în largul ei și încordarea creștea încet-încet.

Așezată la toaleta ei, termina să se machieze: fard închis la culoare și umbre pe pleoape, fond de ten deschis, fard pentru obraji și ruj de buze, atâtea lucruri pe care… le folosea doar în cazuri excepționale, preferând de obicei un pic de roșu de obraji și puțin sclipici pe buze.

– Gata, Charlotte? întrebă Ida imaginea pe care o vedea reflectată în față.

A înncercat în fața oglinzii câteva zâmbete, căutând se dea impresia unei siguranțe pe care era departe s-o simtă în realitate. Nici unul nu a mulțumit-o și a fost nevoită să pornească la drum cât se poate de neliniștită.

Găsi fără probleme adresa pe care i-o dăduse Charlotte. Era în cartierul Milson Point, într-un imobil care arăta bine, având deschidere direct spre port. Altădată locuință rezidențială, acum era un spațiu lucrativ: societăți care țineau la imaginea lor, agenții de publicitate, ateliere artistice, studiouri cinema sau foto... Un panou de aramă gravat cu litere elegante indica, lângă ascensor, etajul la care se găsea firma „Fashionable Fotografic", unde avea întâlnirea.

Inima începu să-i bată gata să-i spargă pieptul, când ajunse în fața unei uși vopsită în roșu sclipitor. Se opri; îi clănțăneau dinții și parcă simțea un nod în stomac. Zăbovi câteva minute înainte de a intra, ca să-și mai vină în fire.

„Haide odată, își făcu curaj, închipuieți că…"

Dar nu făcu nimic. Ar fi primit ca pe o mare ușurare să ia interviu celui mai veros politician…, o misiune în Ciad sau în Palestina…, orice altceva care i-ar fi permis să scape de mascarada asta. Era pe punctul să facă stânga împrejur și s-o ia la fugă când, deodată, ușa se deschise.

– Bună ziua, îi spuse cu glas nesigur tânărului care apăruse zâmbitor.

În blugi și cu cămașa descheiată, nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani. Avu impresia că-l mai văzuse deja.

– Bună ziua, doamnă.

Cu o expresie aprobatoare, el examină pantalonii negri și haina albă a vizitatoarei.

– S-ar zice că nu-ți mai aduci aminte de mine, nu? Sunt Anthony Mac Guire.

– Ah, bineînțeles că-mi aduc aminte, spuse Ida, care auzea numele pentru prima dată. Îmi pare bine că ne vedem din nou. Dacă tot vrei să ieși, n-ar fi mai bine să revin puțin mai târziu?

– Nu mai avem decât puțină cafea și mă duc să cumpăr, atâta tot. Nu durează mai mult de cinci minute, dar dacă tot ești aici, ar fi mai bine să începem imediat. Intră!

Acest nou apărut, slavă Domnului, era de la bun început simpatic, și buna lui dispoziție o mai liniști puțin.

În definitiv, poate n-avea să fie atât de greu până la urmă…

Studioul era un spațiu imens care ocupa tot etajul. Se dăduseră jos pereții despărțitori a ceea ce trebuia să fi fost un salon frumos, judecând după stucatura poleită cu aur care mai orna încă plafoanele, la fel ca tablourile

înrămate, așezate unul lângă altul. Ferestrele fuseseră înlocuite cu geamuri de sticlă de trei metri înălțime. Lumina irizată a portului Sydney pătrundea în valuri și de aici, imaginea panoramică din port până în centrul orașului, era de o frumusețe impunătoare. Centerpoint Tower se înălța asemenea unei ciuperci de oțel în mijlocul zgârie-norilor.

Geamurile erau mărginite de draperii grele agățate în așa fel încât să poată fi mișcate printr-un dispozitiv electric, pentru dozarea intensității luminii naturale.

În dreapta, un fundal imens de material textil, alb de data asta, era suspendat de plafon. În spatele lui, erau niște rulouri de hârtie multicoloră care se puteau strânge și desface după cum se dorea, oferind toate culorile de care era nevoie. Față în față cu acest fundal de decoruri, era înșirată o întreagă armată de aparate foto, umbrele luminoase, spoturi și proiectoare cu halogen.

– Văd că sunteți foarte bine dotați, spuse nou-venita, încercând să imite dezinvoltura Charlottei.

– Mulțumesc. Ne-am mutat de puțină vreme aici, dar începe să prindă contur ceea ce vrem să facem. Un pic de cafea?

– Nu, mulțumesc. Aș prefera să începem cât mai repede.

„… Și să și terminăm cât mai repede", își spuse, în particular.

Tânărul Tony părea încurcat.

– Singura… problemă este că din cauza faptului că ne-am mutat de puțin timp, n-au fost încă instalate cabinele de machiaj. Ca să te schimbi… te duci puțin mai încolo.

Urmărind direcția degetului amfitrionului, Ida văzu pe o bară metalică în poziție orizontală o mulțime de costume de baie, în pungi transparente.

– Bineînțeles, deocamdată e cam puțin, însă data viitoare, promit c-o să fie mult mai bine!

Tânăra femeie văzuse deja, în săli arhipline, manechine dezbrăcându-se fără pic de jenă, și le admirase dezinvoltura profesională. Dar acum, ea era cea care trebuia să facă asta în spatele acestui firav paravan alcătuit din costume de baie… de dimensiuni neînsemnate.

Tânărul zâmbi văzând-o atât de nedumerită.

– Nu-ți face griji pentru hainele cu care ai venit, o să găsim un loc unde să le punem.

– Da, bineînțeles, murmură modelul de conjunctură.

Cu pas șovăitor, se duse să-și inspecteze „cabina" improvizată și costumele, toate în țiplă, în timp ce Anthony regla câteva lămpi și le instala în jurul fundalului.

Fiecare costum avea câte un număr, prins cu un ac. Charlotte îi explicase cum stăteau lucrurile: trebuia să le îmbrace pe rând, în ordinea cifrelor.

Desprinse costumul care purta numărul 1 și-l examină cu o expresie ursuză. Era făcut din satin roșu, însă de dimensiuni care nu mai ascundeau pactic nimic; două cupe minuscule care vroiau să acopere sânii, legate între ele printr-un șnur auriu, fără bretele de trecut peste umeri, și un slip la fel de minuscul, cu același șnur pe șolduri.

Înainte de a-și pierde tot curajul, își dădu jos cămașa și sutienul, și încercă sutienul costumului. Armăturile scufițelor despărțeau clar sânii și-i făceau să se unduiască spectaculos, asemenea unor porumbițe. Privi rezultatul cu o expresie alarmată.

Nici partea de jos nu era mai decentă și probabil se putea pierde fără nici o greutate la intrarea în apă.

Se aplecă spre oglindă să se pieptene. În aceeași clipă, auzi ușa studioului deschizându-se.

– Salut, Tony. Charlotte a venit?... Totul e O.K.?

Glasul era al fotografului de la Magazines Royaumont! Intrusa își mușcă buzele. De ce nu-i spusese Charlotte cum stăteau lucrurile? Să nu fi știut cine urma s-o fotografieze?... În oglindă vedea imaginea unui bărbat bine, care părea s-o caute. Furioasă, își întoarse ochii de la ceea ce vedea în oglindă și încercă să-și prindă la spate șnurul auriu al sutienului. Degetele îi tremurau și nu vroiau s-o asculte, când deodată, rămase stană de piatră; două mâini calde au prins hotărât agrafa care nu vroia să

asculte și o închise. Nu îndrăzni să facă nici o mișcare, pentru că era sigură că Charlotte n-ar fi avut nevoie de un asemenea ajutor ca să se pregătească…

Însă mâinile, calde și plăcute la atingere, își accentuară ușor strânsoarea și urcau acum pe spate și întârziau la baza gâtului… Tresări.

– E mai bine așa, spuse nou-venitul, mă bucur că nu mai ești capricioasă și nu mai faci pe femeia ofensată. Astăzi să fii cuminte, ne-am înțeles?

O recunoscuse deci, ca fiind „modelul pentru mâini" de la Magazines Royaumont… Dar atunci, credea că avea de-a face cu Charlotte?

„Cu atât mai bine, își spuse femeia, greșeala fotografului îi simplifica sarcina, nu mai avea nevoie să-i explice că avea o soră jurnalistă…"

– Da, răspunse, zâmbitoare, promit să fiu. Eram puțin nervoasă, dar mi-a trecut.

Se întoarse încet spre el și-i întâlni privirea. Niciodată, chipul acesta pe care abia îl văzuse nu-i fusese atât de aproape. Fără să vrea, Ida îi privi conturul buzelor destinse într-un surâs, în timp ce se apropia de ea. Crezu că avea s-o sărute. Oare din întâmplare, Charlotte și cu el…

Dar incertitudinea nu dură. Bărbatul se retrase, și-și trecu mâna peste costumele de baie aliniate unul după altul, după care se îndepărtă cu pași mari.

– Hai la treabă, draga mea, aș vrea să terminăm ședința cât se poate de repede.

Femeia se mai liniști puțin, nevenindu-i să creadă ceea ce se întâmplase. Bărbatul își schimba obiectivul aparatului de fotografiat, când ea îndrăzni să-și părăsească refugiul. Dar, culmea neșansei, privirea lui insistentă o urmări cât timp traversă studioul, cu picioarele goale, roșie la față pe sub machiaj.

Anthony fluieră ușor, dar nu se simți ofensată, știind că așa se întâmpla în asemenea locuri. Însă privirea lui Taylor era mult mai tulburătoare… Tonny instalase pe fundalul alb doi palmieri de plastic între care se legăna un hamac. Femeia văzu că plasa hamacului era agățată de niște suporturi metalice solide, ascunse de trunchiurile arborilor.

Vru să se așeze pe hamac, dar de îndată ce încerca să se așeze pe plasă, hamacul începea să se legene periculos. Strângând din dinți, mai încercă de câteva ori, însă fără succes. Ar fi vrut să se întoarcă din nou cu picioarele pe pământ…

– Lasă un picior jos, așa n-o să te mai miști atât, o sfătui Rowan cu o expresie amuzată, care nu făcu altceva decât să sporească nedumerirea modelului.

Urmând sfatul, femeia trecu un picior pe partea cealaltă a hamacului care nu se mai undui și se lungi pe el.

Poziția pe care o avea nu i se părea deloc firească, dar poate pentru lentilele obiectivului, acesta era efectul care se căuta.

– Cam așa, spuse Rowan, declanșând aparatul de câteva ori, dar dă capul mai pe spate și nu întoarce privirea. Charlotte… Fii sexy… Închipuie-ți că ești la tropice, nisipul e cald… Și flirtezi cu mine…

Chiar trebuia să spună asta, ca să-și facă afurisitele de fotografii? Dar își aminti îndemnurile la prudență ale Charlottei și, ascultătoare, își lăsă capul pe spate, ca și cum și-ar fi oferit fața mângâierii soarelui, sau unei mâini.

Bunăvoința ei nu avu efectul scontat. Rowan se enervă și bătu din picior.

– Ce-i cu tine, astăzi?! Ești la fel de sexy ca un model de plastic din vitrina unui magazin. Relaxează-te!

Și ea, care se credea relaxată! Făcu un ultim efort să-și destindă mâinile și picioarele, însă mușchii spatelui începuseră să n-o mai asculte și se ridică încet ca să-i ușureze.

– Stai o dată liniștită! se răsti Rowan, definitiv scos din fire. Să știi că nu suntem în timpul turnării unui film!

– Știu…, mulțumesc.

Intrusa își regretă imediat acreala.

– Îmi pare rău, dar simt o crampă musculară. Așa e mai bine?

– Puțin mai bine. Acum, ridică piciorul și lasă-l să se balanseze. La fel și hamacul… Mai sus piciorul! Acum, trece-ți mâna prin păr și răscolește-l puțin!

Avea impresia că era o marionetă pe care fotograful o trăgea de fire. A încercat mai întâi să asculte, dar strălucirea proiectoarelor, mișcarea neîncetată a lui Tony și Rowan în jurul ei, ordinele pe care le primea, contradictorii, toate astea o amețeau, și a început să gesticuleze fără să mai știe ce făcea, ridicând o mână când i se cerea o răsucire a gâtului, încrucișându-și picioarele, desfăcându-le. Totul s-a terminat într-o încurcătură generală și un îngrozitor sentiment de panică și rușine. Rowan trase o înjurătură.

– Îmi pare rău, spuse sincer modelul.

– Charlotte, am văzut deja destule modele bune de nimic, dar nici cu tine nu mi-e rușine!

Cu dinții strânși, intrusa își jură să nu abandoneze partida, și ședința de tortură continuă, punctată de mișcările de du-te-vino până la suportul de unde să îmbrace alte costume, la fel de scumpe, colorate și provocatoare…

Dar reuși totuși să-și păstreze calmul necesar, să nu-i ia în seamă sarcasmul și chiar să aibă alura convingătoare a unei cadâne tropicale, apatice, trândave, cu ochii plini de o înțelepciune milenară.

Abia în momentul în care fotograful puse capacul pe obiectivul aparatului și luminile se stinseră, se simți recompensată pentru răbdarea ei.

– De-ajuns pentru moment. Facem o pauză.

În timp ce Rowan, cu o expresie sumbră, se ducea în celălalt capăt al încăperii ca să contemple peisajul de afară, Tony îi puse o cană cu cafea în mână.

– Charlotte, cred că ai nevoie de așa ceva …

Recunoscătoare, sorbi o înghițitură.

– Așa e totdeauna în munca asta?

– Știi mai bine decât mine, domnișoară…

De bună seamă, Charlotte lucrase deja cu el și trebuia să fie atentă să nu se dea de gol. Se așezase pe un taburet ca să-și termine cafeaua când ușa studioului se deschise, lăsând să treacă un omuleț rotund, bine făcut, pe care Tony se grăbi să-l întâmpine:

– Bine ați venit, domnule Andrew! Ce surpriză plăcută!

– Bună, Tony, am venit cu treabă. Despre Taylor se spune că cere maximum, așa că am venit să discutăm despre bani.

Rowan se mărgini să-i facă un semn cu mâna.

– Dacă vreți fotografii bune, trebuie să plătiți cât vă cer.

Își strecură un braț pe sub cotul Idei și o împinse înainte.

– Nu cred că ți-am prezentat modelul cu care lucrez pentru dumneata… Charlotte Howard!

„Deci, acesta era cel care comandase ședințele foto!" El o examină din cap până în picioare, cu un interes care se transformă foarte repede într-o dorință disimulată, și zâmbetul îi deveni panoramic.

– Domnișoară Howard, dați-mi voie să vă spun Charlotte, colecția mea nu putea să încapă pe mâini mai bune decât ale lui Taylor! Dar cu dumneata, sunt sigur că toate așteptările mele vor fi depășite! Ești făcută pentru această colecție de costume de baie!

Nu-i plăcea deloc felul cum o dezbrăca din priviri, mai mult decât o făcea Rowan. La Rowan, era ca o distanțare profesională, o apreciere obiectivă care nu deranja; în timp ce acum, parcă vedea un geambaș care-și făcea socotelile.

– Mulțumesc, spuse ea sec.

– Rowan, mi-ar plăcea să asist și eu puțin, dacă n-ai nimic împotrivă.

Taylor căzu pe gânduri câteva clipe, apoi chipul i se destinse, vizibil amuzat.

– Te rog să te instalezi… Charlotte, mi-ar plăcea să văd cum îți stă modelul cu numărul 14.

Ce privire ciudată…

Dar un manechin trebuie să accepte orice… Trebuia s-o facă și pe asta. Charlotte ar fi făcut-o.

Costumul era mai mult decât provocator. Partea de jos, neagră la culoare, era mai degrabă o bandă destul de îngustă, și sus era vorba despre două steluțe care abia acopereau sfârcurile.

Era mai degrabă potrivit pentru un spectacol de cabaret, nicidecum pentru plajă. Idei îi trebuiră zece minute până să iasă din adăpostul ei, și trebui să facă mai multe rugăciuni înainte de a se hotărî. Îl simți pe client cum o sorbea din ochi în timp ce se ducea la fundalul unde trebuia să ajungă, și-l văzut că se înroșise ca racul.

– E o greșeală, Taylor, spuse el. Recunosc că stă foarte bine pe Charlotte, dar niciodată cumpărătorii noștri străini n-ar vrea ceva atât de… erotic. Fără fotografia asta, Taylor!

– O.K. Aveți dreptate. Charlotte, să luăm mai bine costumul numărul 17.

Femeia se întoarse în spatele suportului, tremurând de furie. Era clar că o făcuse expres, ca s-o umilească în fața clientului și s-o facă să-și piardă sângele rece. Trebuia să facă rocada 14-17 în timp fotograful își bea cafeaua.

De-a ce se juca oare cu ea?… Sau mai bine zis, cu Charlotte. Era clar că această vizită incognito a surorii gemene amenința să se transforme într-un coșmar permanent…

Când veni ora prânzului, simțea că era gata să cedeze nervos și se temea să nu izbucnească și să-l ia pe Rowan la

înjurături. Măcar dac-ar fi avut numărul de telefon unde ar fi putut să-și găsească sora, care era în vacanță. Ar fi sunat-o imediat ca să afle ce se întâmplase între ei de o trata cu atâta perversitate, ca și cum ar fi încercat limita la care putea s-o facă să ajungă…

Dar nu era la capătul insultelor… În primul rând, Rowan hotărî s-o ia acasă la el să prânzească, lăsându-l pe Tony să pună lucrurile la loc. Degeaba protestă Ida că ar fi preferat să mănânce un sandviș la cafeneaua din colț, artistul nici nu vru să audă. A chemat un taxi și după câteva minute, ajungeau în fața unui imobil impozant. În holul de marmură și sticlă de la intrare, un portar împopoțonat ca un general se grăbi să-l salute pe Rowan și apăsă pe butonul ascensorului la ultimul etaj, 15.

Ușile culisante se dechiseră direct într-o încăpere pătrată, care era în același timp și salon și seră, foarte puțin mobilată, garnisită cu plante tropicale și arbuști. Câteva scări duceau fără îndoială la camere și la terase.

O femeie micuță o întâmpină zâmbitoare pe Ida, care de la bun început o găsi simpatică. Era Dora, menajera casei, îi explică Rowan. La un semn al lui, aceasta dispăru pe o ușă care trebuia să ducă la bucătărie, și Rowan se ocupă el însuși să pregătească ceva de băut.

Ida se simțea din ce în ce mai nervoasă. Vizita asta o expunea la tot ce se temea: întrebări cu două înțelesuri,

remarce care presupuneau să cunoască viața privată a Charlottei pe care nu le știa, despre meseria de manechin… Se înarmă cu prudență, prin intermediul căreia, după ce ceru un Campari cu suc de portocale și cuburi de gheață, nu a mai găsit nimic de spus.

Rowan nu făcea nici el prea mari eforturi ca să lămurească lucrurile, și se mulțumea s-o examineze cu o expresie indescifrabilă bând la rândul lui whisky. Între ei se instală o tăcere stânjenitoare, care dură mult timp. Fără să se grăbească, el ajunse lângă Ida, pe canapeaua albă unde o așezase și, fără să spună nici un cuvânt, ciocni paharul cu al ei. Ida se înroși, stângace, așeză un picior peste celălalt și examina cu mare interes fundul paharului propriu…

Dar când Rowan se hotărî să deschidă discuția, confuzia ei spori.

– Vreau să fac ceva la care mă gândesc de câtva timp…

Și, înainte de a înțelege ceva, se trezi în brațele lui, cu buzele strivite de ale sale... Mai fusese sărutată, dar niciodată n-o cuprinsese un vârtej de plăcere ca acum, în brațele lui Rowan. Capul îi era prizonier, imobilizat între mâinile fotografului, și degetele lui îi mângâiau delicat părul, în timp ce atingerea buzelor era din ce în ce mai profundă.

Când îi dădu drumul, femeia nu-și putu stăpâni un geamăt voluptuos.

– N-ar fi trebuit să fac asta...

– De ce? bălmăji ea, șocată.

– Pentru că nu obișnuiesc să sărut impostoare.

Ida crezu că o va înghiți pământul. Clătinându-se ușor pe locul ei, ridică spre el ochii disperați.

– Știi?

– Da. Recunosc că nu mi-am dat seama de la bun început, când eram la Royaumont, dar când am ajuns la studio și te-am văzut ascunzându-te ca o puștoaică speriată, n-am mai avut nici o îndoială. Nu ești Charlotte. Acum, aștept să-mi dai niște explicații…

Capitolul 3

– Înșelătorie, minciună, uzurpare de identitate, toate astea pot să te coste mult, micuța mea, continuă Rowan, neiertător.

Tânăra se prăbuși. Strânsoarea de pe brațul ei se mai domoli, rămânând totuși neprietenoasă.

– Acum…, ce-ar fi să-mi povestești cum stau lucrurile?

Ida avu câteva clipe la dispoziție ca să-și revină; venea Dora, aducând o tavă cu sandvișuri cu mezeluri și prăjituri pe care o lăsă pe masă înainte de a dispărea. Ida o privi disperată cum se îndepărta. Dacă menajera ar fi zăbovit mai mult, poate ar fi avut timp să inventeze o explicație plauzibilă, să-și recapete puțin sângele rece… Dar nu. Acum trebuia să recunoască totul. Avea un nod în gât, mâinile umede, inima-i bătea nebunește în piept. Avea s-o

disprețuiască, s-o vâneze, s-o acuze în public, să-i intenteze un proces, cine știe?

Niciodată nu văzuse o expresie mai ostilă și mai neîncrezătoare decât a celui care era pregătit să-i asculte povestea.

– Dă-i bătaie! În primul rând, cum te cheamă?

– Ida. Ida Howard. Sunt sora geamănă a Charlottei.

Bărbatul clătină din cap, înțelegător.

– În urmă cu mult timp, Charlotte parcă mi-a vorbit despre o soră geamănă, dar am crezut că nu-i decât una dintre numeroasele ei glume. Așadar, e adevărat… Semănați leit. V-ați făcut un obicei să vă dați una drept cealaltă?

– Bineînțeles că nu! replică cea întrebată. Avem meserii foarte diferite, care nu ne-ar permite…

– Dar de data asta se pare că nu, spuse el cu o expresie nonșalantă, turnându-și whisky în pahar. Spune-mi atunci, cărui fapt datorez onoarea acestei premiere?

– Rowan, mă tem că o să-ți faci o impresie greșită despre mine. Charlotte era prea slăbită ca să poată participa la aceste ședințe foto, și la mijloc era vorba despre un contract prea important ca să nu-l respecte. Cum eu eram practic în șomaj, până la urmă am acceptat, asta-i tot… M-a convins să-i țin locul.

Bărbatul o privi ironic.

– Mă întreb dacă se așteaptă să o înlocuiești… până în cel mai mic amănunt…

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, eu și Charlotte ne vedeam nu numai în timpul ședințelor de poză. Mai și ieșeam împreună… ca să-ți spun totul.

Iată dintr-o dată o complicație la care nu se aștepta. Năucită, Ida simți că-și pierde glasul.

– Nu mi-a spus absolut nimic despre asta, reuși să murmure.

– Așa înțelesesem și eu…

Ca să nu stea degeaba, pentru că mâinile îi tremurau pe genunchi, neîndemânatică, femeia luă paharul cu Campari, dar nu reuși să bea nici o picătură.

– Așadar, murmură tânăra, erați prieteni… intimi.

De ce noutatea asta, totuși destul de previzibilă, îi producea o asemenea decepție?

– În orice caz, destul de intimi ca să-mi dau seama care este cauza suferinței ei.

Ida se uită la el, așteptând continuarea.

– Vroiam să am cu Charlotte o relație serioasă… în orice caz mai mult decât zăpăcita asta– încântătoare la urma urmelor– era pregătită să-mi ofere. Vroia doar să mă facă să mă întâlnesc cu mulțimea admiratorilor ei. I-am spus că pentru mine o singură femeie e de-ajuns și

așteptam același lucru de la ea, cu toate că în mediul pe care-l frecventăm… Atunci s-a înfuriat, mi-a făcut o scenă teribilă și a plecat trântind ușa, jurând în gura mare că nu vrea să mă mai vadă niciodată. Uite cum se explică proasta dispoziție a topmodelului nostru.

– Înțeleg, spuse Ida, desenând cu vârful degetului arabescuri pe canapea.

De ce nu-i spusese Charlotte adevărul? De ce o pusese într-o situație ridicolă, umilitoare? Pentru că trebuia să știe că Rowan va căuta să pună lucrurile la punct, să revină asupra disputei lor de îndrăgostiți… Cine știe? Poate știuse că el avea să se răzbune în cursul șefințelor foto, făcându-i o mie de probleme pe plan profesional. Câtă inconsecvență din partea ei! Și câtă cruzime! Să nu mai fi pus la cale și restul…

– N-aveai nici o idee despre viesparul în care ai intrat, nu-i așa? întrebă Rowan.

Glasul i se îmblânzise.

– Nu, nicidecum. Eu chiar am crezut-o bolnavă.

– Întotdeauna ești așa devotată surorii tale? Ai sări așa, la primul apel, indiferent care ar fi fost riscurile?

– Da, veni răspunsul, simplu. Țin la ea ca la mine însămi și aș face orice pentru ea. Chiar și acum. Acestea fiind spuse, îți cer scuze că te-am înșelat.

Fără să răspundă, bărbatul o studie îndelung, cu o expresie liniștită.

– Te cred, spuse în cele din urmă, și îți accept scuzele.

Se liniști și femeia. Se vedea că nu era deloc supărat pe ea. Din ce în ce mai mult, nu putea suporta gândul acesta. Pe cât de bizar părea, ținea la considerația acestui bărbat deosebit, acum era sigură de asta. Puținul pe care-l spusese despre el, mărturisirea involuntară pe care o făcea acest personaj atât de diferit față de ce-și închipuise, totul îi insuflase respect față de el.

Cum putea Charlotte să se uite la un alt bărbat, atâta vreme cât în viața ei exista Rowan Taylor? Era ușuratică și cochetă, firește, îi plăcea flirtul, întâlnirile scurte, ceilalți bărbați frumoși și ușor de abordat, la fel ca ea, doar că acesta trebuia să fie extraordinar… Totul trebuia să dispară în fața lui…

Ida fu surprinsă de propriile gânduri. Reflecțiile o duceau pe un teren, de bună seamă, foarte nesigur. Trebuia să se debaraseze de așa ceva, situația era oricum destul de complicată.

Bărbatul din fața ei continua să legene paharul cu whisky între degetele lungi, elegante… Nu băuse și părea și el, cu ochii pierduți în neant, să privească foarte departe în trecut, sau să contemple un ipotetic viitor… împreună cu Charlotte, desigur.

Ida își aduse deodată aminte de mângâierea degetelor lui pe spate, din aceeași dimineață. Pielea de pe ceafă și umeri i se înfioră. Se înroși și se cutremură atât de violent încât paharul îi căzu din mână pe masa joasă și se sparse cu un zgomot care i se păru infernal. Alertată de zgomot, Dora veni în fugă să curețe cioburile, alungând cu un gest generos din mână scuzele pe care le bâiguia Ida.

Rowan se ridicase agasat și măsura cu pași mari lungimea salonului. Ea își reproșă în cele din urmă că nu știuse să se stăpânească și se lăsase copleșită de o reverie atât de romantică față de bărbatul acesta pe care abia îl cunoștea, pe care-l știa în stare de cruzime și răutate în timpul lucrului. Acum, gata cu jocul înlocuirii și coșmarul ședințelor foto, trebuia să declare nul contractul, s-o prevină pe Carlotte, să-și regăsească propria identitate, să ia din nou legătura cu agențiile de presă…

Oftând, se ridică, puse mâna pe geantă și o aruncă pe umăr cu un gest hotărât.

– O.K., Rowan, îmi pare bine că totul s-a lămurit între noi, mă tem că n-aș fi putut să mai rezist mult în ritmul ăsta… Deci, la revedere…

Bărbatul se întoarse violent spre ea, cu o privire sumbră.

– Cum?! Despre ce vorbești?! N-o să pleci așa… ar fi prea simplu! Avem amândoi o pâine de mâncat…

– Dumneata ai o pâine de mâncat, nu eu. Nu uita că sunt jurnalistă.

– Cu mine ce se va întâmpla? Și costumele care așteaptă? Și clienții mei? Nu, nici vorbă de așa ceva!

– Fă fotografiile cu sora mea!

– Charlotte?! Spune-mi de unde s-o iau! Ți-a spus cumva unde se duce?

– Nu… trebui să admită cu jumătate de gură.

– Eram sigur! N-am cum să iau legătura cu ea! Asta înseamnă că trebuie să mergi până la capăt!

– Nu, nicidecum! Singur ai spus că sunt îngrozitoare, țeapănă că o scândură și încă nu mai știu câte…

Glasul îi tremura, îngrozită de perspectiva de a lua de la capăt teribilele încercări de care avusese parte dimineață.

– Nu îngrozitoare, doar neexperimentată. De altfel, n-a fost chiar atât de rău cum am spus, ci am făcut așa ca să te determin să reacționezi, totuși nu sunt un monstru, cum ai fost tentată să crezi la început.

– Iau spusele tale ca pe un compliment… dar răspunsul este tot nu.

Chipul lui Rowan se înăspri.

– Nici nu mă gândesc să-ți accept capriciile.

Îl privi, înmărmurită.

– Nu-i vorba de un capriciu, ci de o hotărâre îndelung cugetată, cea care se impune, date fiind circumstanțele…

– Nu! Ida, trebuie să termin catalogul la data care a fost stabilită. Ești jurnalistă, știi bine ce înseamnă să nu respecți termenul unui contract, nu-i așa?

Ea lăsă ochii în jos și încuviință clătinând din cap.

– Charlotte odată dispărută, tu ești singurul model potrivit pentru a termina. Ida, trebuie să termini ce ai început.

În fața atâtei insistențe, femeia nu mai simți dorința de a dispărea și îi reveni încrederea în sine. Părea că vrea să lucreze cu ea…

– Și dacă nu vreau? întrebă, capricioasă.

Răspunsul lui o lăsă cu gura căscată.

– Crezi că o să găsești de lucru dacă lansez zvonul că tu ești cea care a pozat pe pagina centrală din Playboy ?

Ida se ridică, indignată.

– Ce amenințare josnică! Ai fi în stare să te cobori atât de mult… În primul rând, nimeni n-o să te creadă!

– Îmi asum riscul, ripostă el flegmatic. Dar tu?

Nu putea să-și asume riscul, el știa asta și era gata să profite de situație. Lumea presei, atât de avidă de scandaluri, ar fi pus imediat pe tapet zvonul, și așa s-ar fi terminat cariera ei de jurnalist. Nici un ziar, nici un post de radio, n-ar ierta-o că a pozat goală. S-ar fi fript, ar fi fost exclusă din societate. Pentru totdeauna. Prețul pentru a scăpa de scandal era scump… În fața acestei amenințări, exista o singură soluție demnă.

– Sunt obligată să-mi asum și eu riscul, spuse cu o jumătate de glas, pentru că dacă aș ceda unui șantaj atât de odios, n-aș mai avea parte de carieră și nici respect pentru mine însămi.

Îl lăsă un timp să digere declarația pompoasă, apoi adăugă pe un ton mai dezinvolt:

– Dar am să termin contractul și ședințele foto, dacă-mi ceri asta amabil și cu demnitate.

Două scântei se aprinseră pentru o clipă în ochii lui Rowan, care adoptă o expresie admirativă.

– Ei, drăcie, sigur nu mai ai nici o legătură cu Charlotte… Ea n-ar fi vorbit niciodată așa…

Își trecu pentru câteva clipe degetele prin părul negru.

– O.K., domnișoară, te rog frumos să fii drăguță și să accepți să termini catalogul, să continui să lucrezi cu mine.

– În cazul ăsta, accept.

El oftă printre dinții strânși.

– Îmi pare bine că am ajuns la o înțelegere. Ești la fel de inflexibilă și în afaceri?… O negociatoare la fel de dură?

Ea zâmbi și se destinse pentru prima dată în ziua aceea.

– Nu știu dacă sunt dură. Încerc doar să respect unele principii…

Cu un gest emfatic, el își luă paharul și-l ridică pentru un toast ironic.

– Sunt încântat să întâlnesc o femeie frumoasă care are principii. În meseria noastră, rareori dai de un pic de moralitate.

– Așa stau lucrurile în toate afacerile din ziua de azi, adăugă ea.

Zâmbetul care-i însoți cuvintele era atât de luminos, încât lui i se păru că o minunată rază de soare intrase în încăpere. Ea se așeză din nou, conștientă de seducția pe care o emana acest personaj, de această personalitate atât de derutantă, atât de atrăgătoare… „Fii atentă, fetițo, își spuse imediat în sinea ei, este cu atât mai periculos cu cât trebuie să lucrați împreună…"

– Ida, vom încerca să terminăm fotografiile cât mai repede. Cine știe? Dacă Charlotte ar apărea din nou, ar putea să facă ea însăși treaba, așa cum s-a discutat inițial și așa ai scăpa mai repede. Bănuiesc că de-abia aștepți să scapi din încurcătura asta.

Ea își stăpâni decepția. Așadar, dacă avea de ales, lui i-ar plăcea să lucreze cu Charlotte… Din fericire, nu putea să ajungă la ea…

– Mâine, Bond Beach este în program. E bine? Crezi că mai reziști o zi?

„ Chiar și mai multe, dacă dorești, își spuse în sinea ei. Atâta timp cât ai nevoie de mine…" Dar viața o învățase că bărbații preferau compania surorii ei gemene decât a sa.

Ciudat, sperase că Rowan va face excepție de la regulă. Dar nu, o iubea, încă o vroia…

– Aș face mai bine să plec, spuse ea ridicându-se, am avut destule emoții pe ziua de azi, sunt epuizată. Mulțumesc pentru pahar.

Nu vru să-l lase s-o însoțească, pretextând că mai avea și alte drumuri de făcut, dar nu reuși să și-l alunge din minte pe tot drumul de întoarcere, toată seara și toată noaptea. Imaginea lui Rowan se strecura în visurile ei. Tot timpul își repeta că trebuia să fie rezonabilă, însă ardea de nerăbdare la gândul că a doua zi avea să-l întâlnească la Bondi Beach.

***

Era mijlocul săptămânii și ar fi putut să ajungă la plajă cu mașina, fiind sigură că avea să găsească un loc de parcare, dar preferă totuși să ia un taxi ca să ajungă la Bondi.

Mercedesul sport al lui Rowan era parcat în fața unei camionete care trebuia să fie a lui Tony. Asistentul scoase capul prin portieră când îi bătu în geam.

– Toate hainele sunt acolo. Camionul îți va folosi drept cabină, explică el coborând.

Primul costum de baie era din două piese, vărgat cu dungi negre în diagonală. Îl îmbrăcă, mult mai ușor decât o făcuse cu o zi înainte, în ciuda faptului că era un bikini strâmt și sări jos din camion. Rowan și Tony instalau echipamentul la capătul de sud a plajei de nisip, în apropierea– Ida fu tulburată de asta– zonei „topless". El știa că nu era Charlotte, cu atât mai bine! Dacă ar fi fost soră-sa, probabil ar fi dezbrăcat-o imediat de sutien…

Dar după ce făcu o sumedenie de clișee cu costumul cu dungi în fața fondului colorat al esplanadei și a pavilionului elegant care domina plaja, Rowan veni la ea și o ajută să-și desfacă bretelele.

Cu o mișcare neașteptată, ea îi depărtă brațele fără nici o reținere.

– Ce te-a apucat?

– Nu-ți face griji. Suntem deja în zona „topless". Nimeni n-o să aibă nimic de obiectat.

Tânăra femeie își simți chipul înroșindu-se brusc, fără nici o legătură cu arșița soarelui.

– Nu-i vorba despre asta. Contractul nu prevede fotografii în felul ăsta.

– Știu bine, dar fotografiile astea sunt pentru colecția mea personală. Charlotte obișnuia să mă lase să fac așa ceva…

– Dar eu nu sunt Charlotte!

Furioasă, se dădu înapoi ca să scape de el, dar din păcate, călcă într-o adâncitură în nisip datorată valurilor și căzu caraghios, dând din mâini ca și cum ar fi vrut să se agațe de ceva și țipând înspăimântată.

Întinsă pe nisip, simți brațele puternice ale lui Rowan ridicând-o și-l auzi râzând. Atingerea trupului său o făcu să se înroșească și mai mult. O cuprinse o vagă moleșeală, și recunoscu fără îndoială o dorință pentru corpul lui viguros lipit de ea. Cu stângăcie, reuși să se îndepărteze de el.

– Mulțumesc… De obicei, nu cad atât de ușor. Îmi pare rău…

– Ba mie îmi pare rău, murmură el privind-o atent. Mă port ca și cum ai fi sora ta, uită ce ți-am propus…

Ida fu cât pe ce să-l întrebe dacă era bucuros sau supărat că nu era Charlotte, apoi găsi întrebarea asta atât de copilărească, încât i se făcu rușine, și în plus se temea de răspunsul pe care putea să-l primească…

– Mă… mă duc să îmbrac următorul costum, bâigui ea. Dacă nu ne grăbim puțin, ne apucă noaptea…

– Stai puțin, am uitat să-ți spun ceva. Astăzi are loc inaugurarea unei expoziții de fotografii pe care le-am făcut eu. Va fi acolo și presa. Ți-ar plăcea să vii ?

Își simțea inima bătându-i mai repede. Îi propunea să iasă cu el!

– La nebunie! exclamă, entuziastă.

– Poate va fi și sora ta…

– Dispăruta fără urmă? Ce te face să crezi c-ar putea veni? întrebă ea, decepționată să-l audă revenind mereu la cealaltă.

– Am aranjat în așa fel încât invitația să-i fie trimisă de o importantă editoare de modă, care știu că ar fi gata să facă orice ca s-o mulțumească pe „dispăruta fără urmă".

Bărbatul examină chipul Idei, care era întruchiparea melancoliei.

– Nu fi tristă. Dacă vine, vei scăpa de corvoada restului de fotografii.

Ida ridică din umeri.

– Da… Dar dacă nu vine?

Brațele lui Rowan se prăbușiră într-un gest ostentativ de descurajare.

– Să avem un pic de răbdare…

Era îndeajuns ca să întunece ziua Idei. În timpul efectuării restului de fotografii, până seara, își spuse că poate era ultima dată când îl vedea. Când Charlotte se va apuca din nou de lucru, pentru ea nu va mai fi loc în viața acestui artist foarte ocupat. Charlotte va pune monopol pe el… Și acum era așa de bine… își spuse ea fără vlagă.

Pregătindu-se pentru seară, se trezi rugându-se ca sora ei să nu vină.

Capitolul 4

Spre deosebire de fotografiile din lumea modei, colorate, strălucitoare, impetuoase și pline de îndrăzneală, expoziția lui Rowan, deschisă într-una din cele mai cunoscute galerii din Sydney, se compunea din portrete în alb și negru, cu o tonalitate dramatică și puternică.

Multe reprezentau personalități celebre, vedete de cinema, capete încoronate ale Europei, oameni de afaceri și oameni politici, altele erau ale unor anonimi imortalizați în instantanne pe stradă, sau în viața lor cotidiană. Ida se opri îndelung asupra fotografiei unei bătrâne care arunca grăunțe porumbeilor din Centennial Park.

– Îți place? auzi glasul lui Rowan, în spate.

– Foarte mult, răspunse fără să se întoarcă. Găsesc că este un fel de… parabolă a ciclului vieții: o creatură în

vârstă, pregătită să-și dea sfârșitul, care hrănește păsările, împreună cu fetița care o privește, reprezentând generația de mâine.

Se pregătea să-l audă izbucnind în râs, cum ar fi făcut mulți dintre artiști când li se explică ce au vrut să spună, dar el doar o mângâie cu blândețe pe umăr.

– Mă bucur că citești atâtea lucruri în fotografiile mele. E drept că încerc să dau o semnificație fiecăreia dintre ele.

– Imaginile tale din Afghanistan sunt înspăimântătoare. Ești împotriva războiului, nu-i așa?

De data asta, se întoarse și văzu o umbră de tristețe întunecându-i ochii.

– Urăsc toate formele de distrugere. Lumea toată este plină de foc și sânge, un scandal permanent. Nu trebuie să distrugem, ci să construim, să-i hrănim pe înfometați și să le oferim un acoperiș celor fără adăpost. Îmi pare rău că sunt atât de grav. Ida, mă opresc, parcă repet pentru camerele de televiziune…

Ea zâmbi, impresionată. Era clar că era sincer. Era foarte fericită că fusese invitată. Văzându-i această parte „serioasă" a activității, afla multe despre caracterul și personalitatea lui, cu totul altceva decât imaginea comercială care apărea în media și universul modei în care era o figură proeminentă.

Rowan o atinse discret pe braț.

– Pot să te părăsesc pentru câteva clipe? Cei de la televiziune îmi fac semn să mă duc pentru un interviu.

– Cunosc câteva persoane de aici, mulțumesc, n-am să mă plictisesc.

El se îndepărtă spre grupul de tehnicieni de televiziune și intră în cercul luminos descris de proiectoarele orbitoare ca un boxer în ring.

Ida îl contemplă câteva minute, apoi continuă să-i examineze operele. Într-adevăr, cunoștea un număr de jurnaliști și de fotografi convocați la această inaugurare, dar nu vroia să stea de vorbă cu deocamdată.

Editoarea de modă care o invitase pe Charlotte îi adresă un zâmbet larg și Ida se întrebă dacă n-o lua drept sora ei. Se întoarse prudent după ce-i făcu un semn cu capul. Cealaltă nu șovăi să se apropie repede.

– Charlotte! Visez? Astă-seară ești cât se poate de frumoasă…

– Îmi pare rău, doamnă, replică Ida, nu sunt decât sora geamănă a Charlottei. Mă numesc Ida Howard și sunt jurnalistă…

– Glumești, draga mea, adevăratele gemene sunt mai…

Oftând, Ida scoase din geantă o fotografie de familie deja veche în care se puteau vedea cele două surori gemene, îmbrățișate și zâmbitoare, părând a fi una și aceeași.

Editoarea examină imaginea în liniște.

– De necrezut, spuse în cele din urmă. Am crezut că e doar o poveste, dar… Dă-ți seama că dacă ați apărea amândouă în pagina centrală a unei reviste, ar fi o… adevărată bombă! Sunt sigură că s-ar vinde cel puțin o sută de mii…

– Nici nu mă gândesc la așa ceva, i-o tăie scurt Ida.

Se rezemă de o coloană de piatră, ascultând fără să ia aminte sporovăiala doamnei care continua să calculeze succesul ideii sale, când deodată, păli; tocmai o văzuse pe Charlotte care-și făcea intrarea în sală, de braț cu un bărbat blond, înalt, de vreo patruzeci de ani, dar arătând bine.

Charlotte o văzu și ea în aceeași clipă și se agăță de mâna însoțitorului ei, trăgându-l înapoi, ca și cum ar fi vrut să plece urgent.

Dar bărbatul nu se clinti și continuă să avanseze, aparent hotărât să vadă expoziția. Hotărâtă să meargă până la capăt, Ida își luă inima-n dinți și porni spre ei.

– Ei bine, spuse Charlotte cu un râs forțat, cred că acum ori niciodată este momentul să spun „ce surpriză plăcută!"

– Rowan spera să te vadă aici, spuse Ida privind-o drept în ochi.

– Rowan? repetă Charlotte cu neliniște în glas, dar… e aici? De obicei, nu vine niciodată la expozițiile proprii…

– Poate face o excepție pentru tine, draga mea. În orice caz, are multe lucruri să-ți spună…

Însoțitorul Charlottei, care tocmai salutase un invitat, câțiva pași mai departe, se întoarse și rămase stană de piatră descoperind-o pe Ida.

– Fir-ar să fie, Charlotte, nici n-am băut primul whisky și te văd dublu!

Avea un pronunțat accent american.

– Totul e bine, Mal, spuse Charlotte luându-l de braț. Malcom Sutton, ți-o prezint pe sora mea geamănă, Ida; ți-am spus că am o soră, îți aduci aminte?

Doi ochi vii o studiară fără jenă pe Ida din cap până în picioare.

– Probabil, că ai uitat să-mi spui că semănați ca două picături de apă…

Ida îi întinse mâna.

– Sunt încântată să te cunosc, domnule.

Sutton se dezmetici din contemplare și-i strânse mâna fără s-o scape din ochi.

– Sunt încântat, Ida. Parcă spuneai că pe pereți sunt fotografiile lui Rowan Taylor, nu-i așa? Într-adevăr, e un fotograf strălucit. Aș vrea să stau puțin de vorbă cu el.

– Dar mai întâi să luăm câte un pahar, spuse Charlotte împingându-l spre barul care abia se mai vedea prin mulțimea de invitați care se strânsese acolo.

– Bineînțeles, bineînțeles. Șampanie pentru amândouă, nu-i așa?

Acceptară amândouă clătinând din cap, ca două imagini dintr-o oglindă. Malcom zâmbi la acest efect optic și plecă spre bar, făcându-și loc printre două smochinguri negre și o minijupă de lamé alb.

Când fu sigură că se îndepărtase destul și nu mai putea s-o audă, Charlotte se aplecă spre urechea Idei.

– Te rog să fii atentă ce spui de Rowan în fața lui Malcom, te rog. Mă voi mărita cu el…

Ascunzându-și surprinderea, Ida își împinse sora geamănă către un birou gol, care trebuia să fie al secretarei galeriei și închise imediat ușa. Freamătul mulțimii se domoli și amândouă se măsurară din priviri, într-o tăcere deodată gravă.

– Puțin îmi pasă de Malcom al tău, spuse Ida. Ceea ce vreau să știu, este ce unelțești cu Rowan și cu mine.

Charlotte se înroși și se întoarse cu o expresie încurcată.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Chiar așa?! De ce, de exemplu, când mi-ai spus că ai lucrat cu el, n-ai făcut precizarea că ieșeai cu el?

– Nu m-ai întrebat.

Ora târzie, oboseala și tensiunea nervoasă acumulate de Ida în timpul zilei nu-i ameliorau deloc starea de spirit.

– „Nu m-ai întrebat !" Ce scuză idioată ai găsit… Charlotte! Știi foarte bine că după ultima voastră ceartă cu scântei, nu mai puteai suporta ideea să lucrezi din nou cu el! Și m-ai aruncat pe mine în foc!

– N-au ieșit chiar scântei, replică Charlotte ridicând din umeri.

Își examină sora cu o privire bănuitoare.

– Dar din felul cum reacționezi, pari foarte pătimașă în afacerea asta…

– Nu fi caraghioasă! exclamă Ida. Știi bine că după Keith Bowden, am jurat să nu mă mai leg niciodată de un tip care-l să fie interesat și de tine.

– Să nu-mi spui că te mai gândești la Keith. În definitiv, n-am știut ce simțeai pentru el…

Ida, foarte obosită, oftă. Charlotte, ca de obicei, încerca să schimbe subiectul.

– Nu asta-i problema. Important este că tu și Rowan aveți o treabă de terminat împreună.

– S-a terminat, în ceea ce mă privește, spuse Charlotte cu convingere. Recunosc, Rowan era interesat de mine, dar nu era dispus să mă accepte așa cum sunt…

– Vrei să spui că nu era încântat să te vadă întâlnindu-te cu alți bărbați?! Tu consideri asta o tiranie, poate?

Charlotte își mușcă buzele.

– Fără îndoială, vorbești de Malcom Sutton, căută să se apere ea. Ei bine, el este „cineva" pentru mine. Are un cuvânt de spus în afacerile imobiliare și a mărit considerabil averea familiei.

– Îl iubești?

Charlotte ridică din umeri, ca și cum întrebarea i s-ar fi părut naivă.

– Nu știu. Asta o să vină cu timpul…

Cu tupeu, se așeză pe birou, își încrucișă picioarele și o privi în ochi, ca și cum ar fi vrut să sfideze întreg universul. Fără să vrea, Ida nu putu să nu-și admire sora care radia. Cocoțată acolo, semăna cu o splendidă amazoană, sigură pe ea, dominatoare, teribil de seducătoare.

– Bărbații, continuă amazoana, de ce ne facem atâtea probleme din cauza lor? Uită-te la ei cum fac, trec de la o femeie la alta cu atâta ușurință! De ce să le fim fidele, de ce să ne mărginim la un singur specimen, când sunt disponibile atâtea alte personaje interesante?

Ida nu știa ce să răspundă, astfel încât tăcu.

Charlotte, văzând că marcase un punct, continuă discuția, aparent dezinvoltă.

– Rowan și cu mine, nu ne vom înțelege niciodată asupra acestui subiect. Cred că e din cauza mamei lui…

Curioasă, Ida nu putu să nu întrebe:

– Ce amestec are mama lui în afacerea asta?

– Ah… Ea a dispărut cu un amant când Rowan era adolescent. După părerea mea, ăsta e motivul pentru care nu-i place să vadă o femeie încălcând regulile…

Ida se cufundă într-o tăcere gânditoare. Acum înțelegea mai bine resentimentul lui Rowan față de atitudinea ușuratică a Charlottei. Și din moment ce Charlotte cunoștea trecutul, ar fi fost bine dacă l-ar fi menajat un pic…

– Oricare ar fi sentimentele tale față de Rowan, spuse Ida cu severitate, el ține să-ți duci la bun sfârșit contractul. Și cum, la prima vedere ești bine mersi…

Charlotte sări în sus, iritată, și chipul ei fin căpătă o expresie bosumflată.

– Imposibil, draga mea. Mâine plec cu Malcom la Golden Coast.

– Ar trebui să renunți la voiajul ăsta…

– Nu, Ida. Părinții lui Malcom vin special din America să mă cunoască, și nu pot să las lucrurile baltă.

– De bună seamă, murmură Ida cu amărăciune, e mult mai simplu să-ți lași baltă sora…

Dar în fond, în ciuda amărăciunii pe care o încerca, în suflet sperase că Charlotte o să refuze. Și parcă jubila la gândul că avea să-l vadă în continuare pe Rowan.

O bătaie în ușă le făcu pe amândouă să tresară, și se auzi glasul lui Rowan:

– Ida, s-a întâmplat ceva?

Charlotte, înnebunită, își luă sora de mână și se uită rugătoare la ea.

– Ida, te rog să nu-i spui că sunt aici…

Cu sprâncenele încruntate, Ida acceptă clătinând din cap. Dacă Rowan mai ținea încă la Charlotte, nu s-ar fi simțit deloc bine văzând-o braț la braț cu americanul ei. Ida trebuia să-l scutească de așa ceva. O împinse repede pe Charlotte într-o parte și deschise puțin ușa.

– Rowan, totul e bine, am ajuns aici ca să-mi pun rochia la punct, nimic altceva.

Înainte ca el să aibă timp să intre în birou, ea ieși repede, închise ușa în urmă, și-l luă de braț.

– Este o fotografie despre care aș vrea să stăm de vorbă, fotografie care se găsește alături…

Rowan se lăsă condus printre grupurile răzlețe de invitați și ajunseră în fața unui portret foarte bine încadrat.

– Ăsta este, spuse femeia fără să se uite la el, sperând că diversiunea o să țină.

Rowan nu spuse nimic, dar după un timp o prinse de mână și o făcu să se întoarcă spre el.

– Ești sigură că despre ăsta e vorba?

Îngrozită, Ida văzu că îl condusese în fața bătrânei care hrănea porumbei.

– Ah… Nu, bineînțeles, am greșit, este vorba despre cel de acolo…

Mâna ei descrise un arc de cerc și se opri la întâmplare.

– „Ieșire de salvare", o ironiză Rowan, asta e imaginea despre care vrei să discutăm? Ida, mă simt cât se poate de jignit, dacă așa gândești despre arta mea…

Artistul făcu o pauză, timp în care Ida, roșie ca racul, încerca de bine de rău să se uite la portretele suspendate pe pereți.

Apoi, el adăugă, pe un ton degajat:

– Nu crezi că Charlotte a avut timp s-o șteargă până acum?

Ida, zăpăcită, îl privi fix, se înroși, imediat după accea păli, și se făcu una cu peretele, învinsă.

– Rowan… ai văzut-o?

– L-am văzut și pe americanul împreună cu care a venit.

– Ah…

Însă, spre marea ei surprindere, văzu că Rowan zâmbea, ca și cum nu i-ar fi păsat de șiretlicul ei.

– N-are nici o importanță, spuse ca s-o liniștească. Ți-am spus, totul s-a terminat între noi, nu mă deranjează deloc că și-a găsit un altul…

– Eu… nu vroiam să-ți pricinuiesc o neplăcere, spuse femeia cu stângăcie.

Cu un deget, o mângâie pe obraz și-i ridică bărbia până ochii li se întâlniră.

– Știu, și îmi pare bine că ai procedat așa… Sunt sigur că Charlotte n-ar fi făcut la fel…

– Ei bine…

– Dar nu mai are nici o importanță…

– Și ședințele foto care urmează ? întrebă Ida, neliniștită.

El se întunecă.

– Ești atât de grăbită să mă părăsești? Poate ar trebui, dacă asta vrei, să vorbesc cu un alt model și să reîncep catalogul de la zero…

– Ba nu, nu sunt supărată pe tine… încă mă crezi un model lamentabil? întrebă, impulsivă.

Cuvintele ei abia se auziră.

Fotograful o privi surprins.

– Nicidecum. Numai că nu vreau să abuzez de timpul tău prețios… Ida, ești sigură că vrei să terminăm ședințele care au mai rămas?

Ușurarea și plăcerea îi îmbujora obrajii.

– Sigur. Mi-era doar teamă că ai fi preferat-o pe Charlotte.

El se bosumflă.

– Are într-adevăr ceva mai multă experiență ca manechin, dar ăsta e singurul lucru pe care-l are în plus față de tine.

Cuvintele lui erau un omagiu neașteptat. El n-avea de unde să știe că vorbele acestea o umpleau de o bucurie nemărginită, și tot restul serii parcă se simți plutind pe nourași de fericire.

Rowan o găsea foarte potrivită pentru fotografiile lui, nu necorespunzătoare, cum se temuse la început…

***

Dar când se trezi a doua zi dimineață, nu mai era atât de optimistă. În ochii Charlottei, Rowan nu mai prezenta nici un pic de interes, dar nu era sigură că și reciproca era adevărată, în ciuda a ceea ce-i spusese el cu o zi înainte.

Și cine știe, simpatia pe care o avea pentru ea se datora poate doar extraordinarei asemănări cu Charlotte. Ida se trezi deodată temându-se să nu fie decât un substitut, o copie fidelă a surorii ei, o iluzie care să-i înșele decepția… Cu Keith, din pacăte, se întâmplase ce se întâmplase.

Cu inima strânsă, porni spre studio. Trecând pe lângă un chioșc cu ziare, văzu că fusese scoasă la vedere revista în care Charlotte poza goală. Poza din pagina de mijloc era prea excitantă ca să fie prezentată expres, dar coperta era suficient de sugestivă ca să lase să se înțeleagă ce era

înăuntru. Ida întoarse ochii, extrem de jenată. Văzând-o pe Charlotte pe copertă, parcă s-ar fi văzut pe ea însăși într-o oglindă, dar într-o ținută pe care… nu și-ar fi permis s-o afișeze…

Se întrebă dacă nudul din pagina centrală provocase cearta dintre Rowan și Charlotte. În tot cazul, nu era nimic surprinzător ca un bărbat să fie iritat văzând imaginea femeii pe care o iubește expusă privirilor trecătorilor…

Problema asta o chinui tot timpul ședinței foto. Totuși, reuși să se descurce cât se poate de bine, schimbând în permanență costumele, plimbându-se prin decorul cu pamieri de carton, stârnind nori de nisip artificial, agitând cu o expresie melancolică un trandafir cu petale catifelate… Rowan se declară foarte mulțumit de felul cum decurseseră lucrurile în dimineața aceea, și-l trimise pe Tony să cumpere niște sandvișuri pentru masa de prânz. După ce se întoarse cu ceea ce i se ceruse, Tony anunță că se ducea să-l vadă pe un prieten.

Ida își puse pe ea un halat și se duse la masa unde fotograful se înfrupta cu poftă din sandvișuri. Se așeză, începu și ea să mănânce și să-l studieze cu atenție, fără grabă… După un timp, Rowan ridică brusc ochii și o surprinse contemplându-l. Expresia ei trebuie să fi fost deosebită, pentru că el puse încet sandvișul pe masă, zâmbi fără să scoată un cuvânt și-i prinse mâna cu blândețe.

– Sunt fericit că te-ai întors la mine, spuse în cele din urmă.

Ida, roșie ca racul, își retrase mâna.

– Rowan…, iartă-mă că te întreb asta, dar ce crezi despre pagina centrală în care apare Charlotte?

La auzul întrebării, nu se înfurie deloc, ci ridică din umeri, absolut indiferent.

– Este corpul ei și face ce vrea cu el. Dacă între noi ar fi existat o relație mai apropiată, i-aș fi interzis s-o facă, dar așa…

Ida își ținu răsuflarea. Din răspunsul lui reieșea că nu fusese amantul Charlottei, așa cum se temuse. Era oare adevărat?

– Charlotte te-a anunțat când s-a angajat pentru nudul care a apărut în revistă?…

Rowan împături nervos hârtiile în care fuseseră înfășurate sandvișurile și le aruncă în coșul de gunoi înainte de a se întoarce la aparatele lui de fotografiat.

– Ida, n-ai putea să schimbi subiectul? La ce bun să mai dezgropi povestea asta veche? Eu nu mă mai gândesc deloc și nu-mi face nici o plăcere să mă întorc la ea.

Ida nu răspunse, ci se duse în cabina ei unde îmbrăcă un costum din lycra mov, bine mulat, care-i făcea mijlocul să pară și mai subțire.

Nu mai schimbară nici un cuvânt, în afara indicațiilor pentru poze. Se auzea clinchetul aparatelor, blițurile se

aprindeau destul de des făcând-o s-o doară ochii, și picioarele n-o mai țineau. Rowan văzu asta și, înțelegător, stinse spoturile. Reflectoarele, asemenea unor umbrele luminoase de argint se stinseră, și Ida se destinse, frecându-se la ochi.

– Mai merge? întrebă Rowan.

Femeia își lăsă brațele să cadă.

– Merge…

Se apropie de ea, îi dădu capul puțin pe spate și-i ridică pe rând pleoapele. Degetele lui erau ușoare și mângâietoare. Când deschise ochii, avea lacrimi în ei.

– Fir-ar să fie, de ce nu mi-ai spus că lumina te supără?

– N-am vrut să te deranjez din lucru. Dacă ți-ai impus un ritm și ți-ai făcut un plan, trebuie să te ții de el… Știu că Charlotte, ar fi suportat mult mai bine…

– Termină odată cu Charlotte! Este obișnuită, atâta tot. De ce încerci cu orice preț să fii ca ea atunci când nu te oblig să faci mai mult?

– Eu… încerc doar să fac o treabă bună...

Se simțea rănită de acuzația lui, pentru că avea perfectă dreptate. Charlotte era umbra ei vie, în același timp fascinantă și intimidantă și, evoluând pe terenul ei, Ida se simțea obligată s-o imite și chiar să facă mai mult decât ea.

– Faci o treabă foarte bună, o liniști el. N-ai nici o treabă cu Charlotte. Ai stilul tău, și e cu atât mai bine.

O cuprinse cu brațul pe după umeri și o făcu să se așeze cu forța pe un taburet de pânză.

– Mă întorc imediat.

Ea rămase pe loc, cu ochii închiși, și-l auzi întorcându-se, îl simți cuprinzându-i cu blândețe fața între mâini, și deschizându-i încet ochii. Câteva picături de lichid rece îi ajunseră pe pupilele dilatate.

– E un colir foarte bun. O să te ajute. Nu vreau să te trezești mâine cu o conjunctivită.

– Mulțumesc, deja e mai bine.

O lăsă să se odihnească vreo zece minute, și era aproape adormită când o scutură încet.

– Gata cu pauza…

Vocea lui, ciudat lucru, i se părea mai aspră ca de obicei.

Uitase că era îmbrăcată cu un costum sumar, demn de Holywood, care-i dezgolea complet coapsele bronzate.

– Mă… mă duc să mă îmbrac. Cred că e mai bine așa, adăugă cu stângăcie.

Rowan zâmbi, și se apropie, blocându-i trecerea.

– Să te îmbraci… și crezi că „e mai bine așa"? Altfel…

– Nu există nici un altfel, spuse femeia cu un glas care, slavă Domnului, o încuraja.

Dar el nu se mișca nici un centimetru și ochii lui nu i se păruseră niciodată atât de minunați. Hotărârea ei se clătina, nu putea să nu se înfioare simțindu-l atât de

aproape… Tensiunea, evident senzuală, dintre ei, devenea aproape palpabilă.

– Ida, ești sigură că nu există nici un altfel?

– Nu, nicidecum, răspunse scuturând din cap ca un animal prins în capcană. În primul rând, tu și Charlotte…

– Rowan și Charlotte au ieșit împreună câtva timp, nimic mai mult; acum, este o poveste veche. Dar mi se pare că nu vrei să accepți că e terminată odată pentru totdeauna…

– Doar „ați ieșit"? Atunci, n-ați făcut…

De bună seamă că nu putea să spună lucrurilor pe nume…

Din fericire, el îi veni în ajutor:

– Nu, domnișoară, n-am fost niciodată amanți, dacă asta vrei să știi.

– Rowan, îți bați joc de mine. Pentru mine e foarte important, mai mult decât îți închipui… și întotdeauna mă tem că mă confunzi cu ea, mai ales așa, cu fotografiile astea care nu sunt meseria mea…

– Nici un pericol, n-ai nimic în comun cu Charlotte. Ida, tu ești generoasă și gata să întinzi o mână de ajutor… Ești o intelectuală cu multe principii, și zăpăcita de soră-ta îți pune morala la supliciu. N-ai încredere în dragoste, ți se citește în ochi, în timp ce ei îi place, toată lumea știe asta…

– De unde știi? întrebă ea, profund jignită să se vadă atât de bine deslușită. De altfel, ca fizic, pun pariu că nu ești în stare să faci deosebirea dintre noi, nimeni nu poate…

– Oh, ba bine că nu, doar asta e meseria mea. M-am înșelat o dată, într-o zi în care eram rupt de oboseală când lucram la Magazines Royaumont, dar de atunci nu mi s-a mai întâmplat niciodată…

– Rowan, e greu de crezut; închipuie-ți că am fost totdeauna copia perfectă a surorii mele, care poate fi văzută în toate revistele. E groaznic să ai o dublură, o umbră, o fantomă care face o sumedenie de lucruri în timp ce tu încerci să faci o muncă inteligentă și respectabilă…

– Îmi închipui…

– Pe de altă parte, situația are și multe avantaje; de exemplu, nu mă simt niciodată singură, glumi Ida. Există cineva care gândește la fel ca mine, îmi cunoaște sentimentele…

– Și amanții tăi? Și ei le confundă pe Ida cu Charlotte?

O privi cu o seriozitate care o făcu să se teamă.

– Din păcate… s-a întâmplat de câteva ori…

– Vezi, am avut dreptate; de asta ți-e frică. De asta te temi că o văd pe Charlotte în tine…

În lumina amurgului, trăsăturile bine conturate ale chipului lui Rowan păreau mai îndrăznețe, îi dădeau aspectul unei păsări de pradă.

– Taci!

– Niciodată n-am s-o uit pe Ida așa cum am uitat-o pe Charlotte…

– Te îndepărtezi de subiect… eu sunt un model de ocazie, nimic mai mult…

Însă el continuă, ca și cum n-ar fi auzit-o:

– …și ca să-ți dovedesc, te voi săruta; și știu foarte bine pe cine voi strânge în brațe.

Paralizată, cu inima bătându-i tare, gata să-i spargă pieptul, se lăsă în voia lui. Buzele lui erau dulci, și se topi când sărutul deveni mai adânc. Se opri o clipă s-o privească și ea fu cea care reîncepu, cu o frenezie cum nu mai avusese niciodată. Tot trupul îi vibra, tremura, în timp ce-și strecura mâinile pe sub tricoul lui. Cu mare plăcere, simți în palme un piept puternic, acoperit cu păr fin, în care inima lui bătea la unison cu a ei… Avea nevoie de ea și o dorea la fel de mult ca ea.

– Ida… am așteptat toată ziua clipa asta, îi murmură la ureche.

– Și eu.

– Să te privesc toată ziua prin obiective, frumoasă, distantă… o adevărată prințesă îndepărtată… O adevărată tortură… Nu-mi vine să cred că tu ești cea pe care o țin în brațe…

Se lipi de el închizând ochii, însă fiorul neplăcut de teamă îi umbrea încântarea. Ultimele cuvinte ale lui Rowan îi treziseră bănuielile: poate că, fără să-și dea seama, credea în realitate că o ținea în brațe pe Charlotte.

Charlotte, această persoană a treia inoportună făcută după chipul ei, până când avea să mai tulbure fericirea pe care o împărtășea cu bărbatul acesta? Din cauza ei, nu făcea oare cea mai mare greșeală din viață?

Capitolul 5

– Arăți formidabil! Cangurii or să te placă, spuse Rowan, care o aștepta a doua zi, punctual, în fața casei ei, după ce îi examină aprobator bustiera de bumbac alb și pantalonii negri.

Trebuia să se ducă să facă fotografii la grădina zoologică din Taronga, ca să mai schimbe fundalurile catalogului.

Personalul de acolo îi aștepta și făcură toate demersurile ca să-i lase să se apropie cu aparatele de fotografiat de animalele protejate.

– Ne întâlnim și cu Tony? întrebă Ida, ajutându-l să descarce lucrurile din mașină.

– Nu, el developează filmele pe care le-am făcut ieri. Astăzi, suntem singuri, numai tu și eu...

Singuri… Ida nu știa dacă trebuia să se bucure sau să se teamă de această intimitate. Cu o zi înainte, din fericire,

scurta lor îmbrățișare se terminase cuminte; își strânseseră bagajele și își dăduseră întâlnire pentru a doua zi la grădina zoologică. În orice caz, nimic nu putea să fie mai pasionant decât să lucreze în acest cadru extraordinar cu un artist de talia lui.

Grădina zoologică era situată pe flancul împădurit al unui deal, și imensa întindere a portului Sydney sclipea în depărtare. Ida nu mai fusese pe aici din copilărie și văzu cu satisfacție că se renunțase la cuștile triste, care fuseseră înlocuite cu țarcuri mari, care reproduceau întocmai condițiile de viață ale tuturor speciilor de animale reprezentate.

Parcul cangurilor îi seduse pentru început. Nici o gratie metalică nu tulbura cadrele cu grijă alese de Rowan în vreme ce Ida, cuminte, se făcea că le dă să mănânce. Un cangur bătrân parcă o plăcuse și, cu o expresie de nobilă condescendență, consimți să facă două salturi spre ea ca să vadă ce avea în mână. Ida îi oferea grăunțele de cereale speciale cu care cei de acolo hrăneau aceste marsupiale venerabile, însă nou-venitul era atât de șocat încât suplimentul de mâncare nu-l tentă deloc. Orientându-se în situația dată, Rowan avu timp să facă un clișeu, în momentul în care animalul adulmeca palma ei întinsă, și se declară foarte mulțumit.

Rezervația cimpanzeilor, plină cu copaci și coline în miniatură, le furniză fundalurile pentru o nouă serie de fotografii.

– Nu sunt pentru catalog, ci pentru următoarea mea expoziție, explică Rowan, pentru că nu se poate spune că maimuțele fac parte din fauna australiană „originală", cum vrea clientul meu…

Nu lăsă să se vadă acest lucru, dar fu încântată să afle că avea să figureze într-o manifestare atât de tentantă, cum promitea să fie cea la care el o invitase. Pe furiș, lăsă la o parte cimpanzeii și începu să se uite la fotograful care arăta bine când își făcea treaba. Ridicând ochii pe neașteptate, el o surprinse în plină contemplare. Femeia își dădu seama prea târziu că spunea ceva sau îi punea o întrebare.

– Pa… pardon? se bâlbâi.

– Trezește-te, ziceam că mergem imediat să vedem familia de koala, câtă vreme soarele e la zenit…

Casa lor era construită mai jos, astfel încât vizitatorii să fie la același nivel cu crengile copacilor unde evoluau animalele. Un koala nou-apărut în această comunitate mică îi fu încredințat pentru fotografii. Ida trebuia să fie atentă la ghearele mici, care erau mai ascuțite decât păreau la prima vedere.

Atentă, luă în brațe mica minge îmblănită, ca pe un bebeluș. Însă când dădu animăluțul liniștit înapoi,

îngrijitorul lui o văzu că se mișcă greu, și aerul din jur parcă se rarefiase.

– Ce urmează în program? îl întrebă pe Rowan, cu un glas stins.

El o privi neliniștit.

– Ida, ești caraghioasă…

Femeia își trecu prin fața ochilor o mână pe care n-o mai avea sub control.

– E din cauză că… nu sunt obișnuită… să stau în soare…

Începu să se clatine și el abia avu timp s-o prindă de umeri ca s-o conducă la o bancă.

– Ar fi trebuit să-mi spui că nu ți-e bine…

– A durat doar o clipă… îmi pare rău.

– Dimineață ai mâncat, cel puțin?

Ea făcu un gest evaziv din mână.

– Păi…, la drept vorbind, ceasul a sunat foarte târziu și n-am vrut să te fac să aștepți. Atunci…

– Fraiero! Mă consideri un căpcăun? Nu ți-aș fi reproșat deloc dacă ai fi întârziat un pic, ca să ai timp să mănânci ceva…

– Nu, murmură Ida ridicând spre el niște ochi sticloși, nu te consider un căpcăun, dar…

– Nu te mai uita așa…

– Cum așa? spuse încet, moleșită de atingerea hotărâtă a umărului lui.

– Ca o marionetă care nu știe dacă vreau s-o bat sau s-o felicit. Acum, ar trebui să mă cunoști mai bine…

Când amețeala Idei trecu, el insistă să prânzească imediat la restaurantul grădinii zoologice, înainte de a-și continua treaba. După o friptură la grătar și o salată, Ida se simți mult mai bine și gata să înfrunte orice caniculă.

Dar Rowan fu categoric și hotărî că nu era nici o grabă.

– Mi-am îndeplinit toate planurile pe care mi le-am propus, și nu vreau să te văd leșinând, copleșită de surmenajul impus de tiranul împreună cu care lucrezi.

Ea oftă liniștită.

– Mulțumesc, de obicei stau bine cu sănătatea, dar mă epuizează să trebuiască să par„ încântătoare"…

Rowan era în curs de a-și deșuruba zoomul, și se opri brusc, privind-o drept în ochi.

– Să știi că n-ai nevoie să faci asta. Ești „încântătoare" de la sine… Dovada: obiectivele fotografice te plac. În orice caz, ale mele te adoră. Ascultă, Ida, am să-ți dovedesc că nu sunt un monstru inuman cum crezi tu, invitându-te acasă la mine, ca să ne aruncăm în piscină.

Ai riscat să faci o insolație, așa încât meriți din plin, de acord?

– De acord, murmură Ida, încântată de această diversiune.

***

Când ajunseră la apartamentul în terasă a lui Rowan, se întâlniră cu Dora, care-și lua pauza de masă. Ea o salută pe Ida făcându-i cu mâna, veselă. Ida se aștepta la o piscină comună pentru toți locatarii imobilului, cum se găsesc în rezidențele moderne, dar spre marea ei surpriză, Rowan o conduse pe o terasă privată, în partea de sus a imobilului.

Un bazin oval de douăzeci și cinci de metri lungime, acoperit cu mozaic albastru și verde, ocupa partea centrală.

– Trebuie să spun că terasa asta și piscina proprie m-au făcut să cumpăr apartamentul în care stau, explică Rowan. Nu-mi plac deloc piscinele comune.

Încântată, Ida se duse la balustrada din jurul piscinei. Jumătatea de nord a Sydneyului se întindea la picioarele ei. Ca o bijuterie, portul scânteia în soare, nefiresc de aproape, cu navele lui de agrement navigând spre larg.

Ida se întoarse spre Rowan, cu ochi scânteietori.

– N-am văzut niciodată ceva mai frumos decât ceea ce văd acum…

Dar el o privea cu o expresie greu de definit.

– Da, spuse el simplu. Dar mi-e cald. Îți pregătesc ceva de băut, și mă duc să caut un costum de baie pe care Charlotte trebuie să-l fi uitat pe aici.

După zece minute, Rowan se arunca în piscină, după ce o lăsase pe Ida într-o cameră de oaspeți. Ea se dezbrăcă, examinând perplexă costumul de baie minuscul și ultraprovocator pe care-l lăsase Charlotte acolo.

– „Tentantă", murmură văzându-și imaginea din oglindă, după ce încercase degeaba să se acopere mai mult, pentru că mătasea delicată din care era făcut costumul nu era extensibilă.

Când apăru pe terasă, Rowan, din două mișcări de bras, ajunse la marginea piscinei pe care își propti coatele, cu o expresie gânditoare ca s-o privească apropiindu-se. Ida nu-l văzuse plonjând în apă. Părul lui ud, sclipind în soare, chipul frumos, o făcu să simtă în stomac o senzație ciudată.

– Superb roșul costumului tău, spuse el.

În ciuda faptului că fusese vorba de un compliment, niciodată nu se simțise atât de stânjenită. „ Ce-ar fi făcut sora ei într-o asemenea situație?" se întrebă. Charlottei îi plăcea să facă pe sirena și avea o panoplie de ochelari de soare, uleiuri de plajă și costume de baie foarte îndrăznețe cu care apăruse pe toate plajele private din Australia. Ar fi înaintat fără să se grăbească, mișcându-și șoldurile, dar nu

prea mult, numai cât trebuia, s-ar fi întins pe șezlong cu o încetineală calculată, și-ar fi luat paharul de gin…

În loc de asta, Ida se aruncă imediat în apă, spunându-și că anatomia proprie era mai adăpostită de privirea insistentă a lui Rowan. Fără să mai pună la socoteală faptul că era mai sigură de craulul ei decât de mersul grațios cu picioarele goale. Rowan fu copios împroșcat de stropii rezultați din săritură și porni imediat în urmărirea ei. Înotară împreună patru lungimi de bazin, apoi încă cinci, după care se opriră gâfâind, lângă trambulină.

– Eu, continuu, spuse Ida, hotărâtă să-i arate ce era în stare.

Porni, de data asta înotând pe spate ca să se odihnească puțin, cu ochii închiși. Când îi deschise, la mijlocul bazinului, văzu că Rowan nu mai era pe marginea piscinei. Chiar în clipa aia, țipă, îngrozită; două mâini o prinseseră de glezne și o trăgeau la fund. Odată surprinderea trecută, renunță să se mai împotrivească și se lăsă în voia atacatorului. Sub apă, picioarele, pe urmă pântecele și sânii atinseră fața și pieptul lui Rowan, și gleznele i se eliberară. Pentru o clipă, atingerea celor două corpuri o făcu să simtă născându-se o undă de dorință între coapse și nu se împotrivi când el se grăbi s-o ia în brațe. Femeia simți pe trupul ei gol apăsându-se un alt corp, musculos, cu umeri

lați, și două picioare prinzându-le pe ale ei. Cu brațele înnodate de gâtului bărbatului, nu mai făcu nici o mișcare. Gura lui Rowan o căuta pe a ei și după ce o găsi, nu mai mișcă nici el, și încet, așteptă să se ridice la suprafață, luându-și și prețioasa povară.

Gâfâind, se priviră fără să scoată o vorbă, apoi Rowan desfăcu încet sutienul costumului roșu, care se îndepărtă plutind pe suprafața apei. Când palmele lui îi prinseră ca în niște cupe sânii goi, Ida gemu de plăcere. Micul slip roșu urmă același drum, la fel ca slipul lui Rowan.

După trei ore, cu părul încă umed, se întinseseră unul în brațele celuilalt în patul lui Rowan.

Ida n-ar fi crezut niciodată că să facă dragoste putea să fie atât de minunat. În apă, sub apă, pe trambulină, în patul lui, se topea ca o argilă în brațele lui, gura o chema pe a lui și trupul îi ardea, dornic de noi îmbrățișări…

Rowan se aplecă peste ea, apoi îngenunche la picioarele patului și mâinile îi alunecară pe sânii, pe pântecele ei… Dorința renăștea, și tot corpul, extaziat, mai vroia o dată.

– Ida? șopti el.

– Da, murmură femeia fără să deschidă ochii.

Dar nu avură timpul să ajungă mai departe. Dintr-o dată, farmecul momentului se nărui; o sonerie stridentă de telefon răsună în toată odaia.

Rowan trase o înjurătură.

– Lasă-l să sune, îl rugă Ida.

Dar el se ridică pe marginea patului și își puse un prosop în jurul mijlocului.

– Este linia telefonică privată. Cu siguranță, trebuie să fie o problemă gravă…

Întinsă pe spate, îi auzea glasul înăsprindu-se. Ce-l făcea să-și iasă din fire?

– Dar până la urmă, Tony, singur chiar nu poți să faci nimic?

O cuprinse neliniștea. Dacă Rowan era furios, însemna că trebuia să fie o problemă serioasă.

– Ce s-a-ntâmplat?

Se lăsă să cadă pe spate lângă ea, epuizat.

– O anomalie la reacția chimică a filmului pe care l-am făcut ieri pentru catalog. Trebuie refăcut totul.

Furios, își trase un pumn în palmă.

– Tâmpitu'! Trebuia să mă ocup singur de treaba asta.

– Ce vei face?

– Ce-i de făcut? Ești surdă? Ți-am spus, trebuie să reîncepem de la zero. Nimic mai mult! Două zile de lucru pierdute!

Nu-l mai recunoștea pe amantul minunat de acum câteva ceasuri. Un străin, iată ce descoperea acum în fața ei. Nu demult înfocat, atent, diabolic de abil și blând, se metamorfozase într-un profesionist iritabil și insolent…

Se cutremură privindu-l cum se îmbrăca din nou în grabă, încercând să-și închipuie cum ar fi fost sfârșitul zilei fără acest telefon blestemat… Oare toți bărbați erau atât de diferiți după?… Sau ceea ce se întâmplase cu filmul merita într-adevăr accesul acesta de furie? I se părea că nu. Ce-ar fi făcut ea dac-ar fi pățit așa ceva? Dacă zece pagini de text s-ar fi volatilizat?…

– Rowan… Pot să fac ceva ca să te ajut?

Parcă nici n-auzise întrebarea și se mărgini să clatine din cap. Pe urmă se întoarse spre ea.

– Nu poți să faci nimic, Charlotte. Înainte de orice, trebuie să mă văd cu Tony și să refac împreună cu el decorurile.

Ida, rămasă fără replică, se așeză pe pat, și-i trebuiră câteva minute bune ca să-și revină din șoc.

– Eu nu sunt Charlotte...

Distrat, el își trecu o mână prin păr. Nu părea să-și dea seama de greșeala pe care o făcuse.

– Fii serioasă, care-i diferența? Atunci, mâine o să fii aici ca să facem fotografiile sau nu?

Rămasă fără grai, încuviință clătinând din cap. Era ca și cum o furtună i-ar fi dat viața peste cap în câteva clipe. Ca un automat, se duse să se îmbrace, și-l auzi pe Rowan, de cealaltă parte a peretelui. Aceste zgomote familiare ale vieții de cuplu nu-i făceau bine…

Când apăru din nou, Rowan era gata de plecare.

– Trebuie să plec. Trebuie să fug la studio ca să văd dacă mai sunt șanse să salvăm filmul. Cheamă un taxi să te ducă acasă și trece-l în contul meu, de acord? Îmi pare rău că ți-am stricat seara, dar îți dai seama cum mă simt…

El plecă. Pentru Ida, umilința era jignitoare și, mai mult decât ofensatoarea confuzie, ceea ce o durea cel mai mult era indiferența cu care spusese: „care-i diferența ?"… Îi vorbise despre dificultățile pe care le avea cu sora ei geamănă, temerile ei de a fi considerată ca un substitut…

Se îmbrăcă în grabă, abia stăpânindu-se să nu izbucnească în plâns, chemă un taxi, dar refuză să treacă plata în contul lui Rowan. Nu vroia să-i rămână datoare cu nimic.

Ajunsă acasă, porni robotul telefonic și, printre câteva mesaje lipsite de importanță, avu surpriza să audă glasul lui Ray Conreid. Îi cerea să-l sune urgent, chiar foarte târziu. Ceea ce și făcu imediat.

– Sunt Ida. Sper să nu te trezesc…

– Nicidecum. Uite despre ce e vorba: doamna Philmont vrea un reportaj despre viile de la Hunter Valley: avocații din Pitt Street, fermierii de duminică, ceva de genul ăsta! Unul dintre prietenii ei e specialist în vinuri acolo, și el i-a dat ideea. M-am gândit imediat la tine, că ai putea să ne fii de ajutor. Și doamna Philmont este de acord. Ce părere ai?

Ida primi propunerea ca pe o binecuvântare. Simțea neapărat nevoia să se îndepărteze serios de Rowan.

– Cine face fotografiile? întrebă ea.

– Donna Healey. Ai mai lucrat cu ea.

– Îmi aduc aminte. Am lucrat foarte bine împreună.

– Bineînțeles. Aș vrea să începi cât mai repede. Când crezi că ne putem vedea ca să punem lucrurile la punct?

Ida se gândi o clipă. Rowan o aștepta a doua zi la studio ca să refacă fotografiile cu costumele de baie. E drept că i-ar fi plăcut să-l lase baltă, dar conștiința nu-i dădea voie.

– Poimâine, e bine?

– Perfect.

Închise, liniștită. Un reportaj la țară nu i-ar fi prins rău deloc. Trebuia să-i mai spună lui Rowan?

Ida își punea aceeași întrebare a doua zi ajungând la studio, dar el se arăta atât de sumbru și de nesociabil încât preferă să tacă. Era din cauza filmului pierdut sau îi părea rău pentru confuzia pe care o făcuse? Niciodată nu aduse vorba despre seara intimă pe care o petrecuseră împreună. Rămânea doar un fotograf rece, exigent, tiran, ca în prima lor zi de lucru împreună.

Abia după ce refăcură toate clișeele el îi propuse să se ducă să sărbătorească reușita la un local din apropiere.

– Imposibil, veni răspunsul ei sec. Trebuie să plec.

– Mi se pare că astăzi ești schimbată. Ești tăioasă… ești altfel…

– Nici vorbă. Într-un cuvânt, sunt eu însămi. Ida, în cazul în care ai uitat.

Îi aruncă o privire scurtă.

– N-am uitat.

– Nu mai e ca ieri…

– Aha, exclamă el istovit, de asta faci mutre ? Pentru că m-am înșelat ca un fraier? Totuși, n-ai de ce să râzi!

– Nu fac caz de chestia asta, replică ea cu dinții strânși, simt de-a dreptul că mă îmbolnăvesc! E o ofensă dezgustătoare și știu foarte bine că m-ai confundat cu Charlotte! N-am să mi-o iert niciodată, și mai mult ca orice, n-o să mi-o iert că am avut o clipă încredere în tine!

Izbucni într-un hohot de plâns și plecă în fugă, trântind ușa în urma ei.

Noaptea fu scăldată în lacrimi și agitată. Debranșase telefonul. Dar a doua zi, ieșind din biroul lui Ray, cu brațele încărcate cu documente, puțin mai liniștită, se felicita că pleca în Hunter Valley. Bedales, una dintre micile exploatări viticole, urma să fie reședința ei pe toată durata anchetei sale.

Umbrele se alungeau când ajunse acolo, spre seară. Bedales era situat la câțiva kilometri de orașul industrial Cessnock, la baza lanțului de munți Boicy View. De fiecare

parte a drumului, viile erau în plin rod, încărcate cu ciorchini mari de struguri.

O ultimă porțiune de urcuș și ajunse în vârful dealului, oftând ușurată. Sediul exploatării viticole era o casă de piatră frumoasă, veche de vreo sută de ani, mărginită pe trei părți cu o verandă cu balustradă, și o sumedenie de dependințe comune, mici bungalouri în formă de cabane rustice, hangare și ateliere de toate felurile.

– Bună ziua! Trebuie să fiți Ida Howard. V-am pândit mașina.

Nou-venita coborî din mașină și dădu peste un bărbat cu o expresie plăcută, destul de bine făcut, puțin mai scund decât ea. O șuviță lungă de păr blond, dusă până în creștetul capului, încerca în zadar să ascundă începutul cheliei.

Dar zâmbetul lui primitor o cuceri imediat.

– Bună ziua… Domnul Bredford, nu-i așa?

– Te rog să-mi spui Laurie.

Îi luă valiza și o conduse într-o cabană de lemn.

– V-am cazat pe amândouă, dumneata și fotografa, în aceeași cabană, cea a invitaților. Sper că nu este nici un inconvenient cu asta, nu?

– Nici vorbă de așa ceva. O cunosc foarte bine, suntem prietene vechi…

Locul era încântător, pereții erau de lemn, în timp ce parchetul ceruit căpătase cu timpul o patină aurie, plăcută la vedere. O încăpere mare în mijloc, în același timp

sufragerie și sală de mese, o bucătărie americană înveselită de perdele și fețe de masă roșii și un coridor mic care ducea la cele două camere despărțite între ele de baia cu pereții roz. Asta era tot. Pentru Ida, prima impresie era foarte bună, și-i mulțumi amfitrionului, politicoasă.

– Nu cred că vrei să gătești diseară, spuse Laurie, care părea foarte mulțumit de complimentele pe care le primise, așa încât sper să primești să cinăm împreună la restaurantul stațiunii. Este lângă pivnița de degustare, care nu cred că e un loc lipsit de interes pentru ancheta ta.

Ce bine-ar fi fost dacă Rowan ar fi invitat-o!... Obosită de călătoria cu mașina, dezorientată, parcă abandonată, Ida se simți deodată gata să înceapă să plângă. Odată rămasă singură, s-ar fi așezat la masă, și-ar fi sprijinit fruntea în palme și ar fi plâns din toată inima dragostea care se năruise atât de repede. Cu prețul unui mare efort, reuși să-i mulțumească lui Laurie.

– Ești foarte amabil. Mă gândesc să profit de restaurantul acesta în perioada sejurului meu, dar nu astă-seară, drumul m-a epuizat...

– Bineînțeles, înțeleg foarte bine...

Părea foarte dezamăgit, dar, cu un pic de îndrăzneală, mai spuse:

– Dar dacă din întâmplare te răzgândești, sau ai nevoie de ceva, nu ezita să mă chemi. Totdeauna mă culc foarte

târziu și aș fi foarte fericit… dacă te-ai simți singură, sau dacă nu ți-ai găsi somnul…

Restul se pierdu într-un murmur timid, apoi, jenat de îndrăzneala lui, îi spuse noapte bună și plecă.

Odată rămasă singură, după ce-și făcu duș și se culcă, Ida simți revenindu-i disperarea că-l părăsise pe Rowan. Îi lipsea mult de tot. Nu putea să nu se gândească la chipul lui, la buze, la ochi, la mâinile lui mângâind-o, și la glasul surprinzător de cald cu care-i vorbise… Lacrimile începură din nou să-i curgă și strânse perna în brațe, disperată. Ce prostie să creadă că era de ajuns să plece undeva, departe, ca să nu se mai gândească la Sydney și să-l uite pe Rowan. Niciodată nu fusese mai nefericită. Și de ce plecase atât de repede, cu cuvinte aspre, atunci când o discuție cinstită poate ar fi pus lucrurile la punct?… Se răsuci, aprinse veioza de pe noptieră și se uită la ceas: unsprezece și jumătate. El poate mai lucra încă… Cu inima palpitându-i, formă prefixul Sydneyului, pe urmă numărul de telefon de la studioul foto, știind că trebuia încă să developeze clișeele pe care le făcuseră împreună… Apelul se repeta, acolo, foarte departe… Cineva răspunse.

– Alo? Studioul Rowan Taylor.

Idei îi îngheță sângele în vine. Recunoscuse vocea Charlottei. Parcă printr-un miracol, reuși să articuleze câteva cuvinte:

– Charlotte, sunt eu, Ida.

La capătul celălalt al firului urmă o scurtă tăcere.

– Ah, salut, Ida? Ce faci. De unde suni?

– Sunt la Hunter Valley. Așadar, te-ai întors la studio, la lucru?

– Da. Azi-dimineață.

– Rowan e acolo? Trebuie să vorbesc cu el…

– Mă tem că nu se poate. E în laborator și lumina roșie e aprinsă, ceea ce înseamnă că nu poate fi deranjat, nici de mine… Dar n-o să întârzie, pentru că trebuie să cinăm imediat…

Ida rămase fără grai. Mitocanul, nu pierduse prea mult timp să-i găsească o înlocuitoare… Cu inima strânsă renunță să-i mai lase un mesaj, bâigui un vag „noapte bună" și închise.

Și ea care sperase că-i va simți lipsa! Că ar fi fost de-ajuns un telefon, ca să se împace… Ce iluzii absurde! Doar o avea pe Charlotte…

Se ridică repede din pat și începu să măsoare camera în lung și lat, frângându-și mâinile. Cum încerca în zadar să-și înșele neliniștea desfăcându-și bagajele, își aduse deodată aminte cuvintele lui Laurie: „Dacă te simți singură, dacă nu poți să dormi…"

Fără să mai stea pe gânduri, puse mâna pe telefon.

– Alo, Laurie? Nu pot să adorm. Propunerea ta rămâne valabilă?…

Capitolul 6

– Povestea asta cu Rowan este ceva serios? o întrebă Laurie a doua zi, atunci când începeau vizita stațiunii viticole.

Avea acum tot dreptul să-i pună întrebarea asta. În ajun, Laurie îi înțelesese foarte bine nevoia de a se relaxa și se dovedise un companion ideal, curtenitor și atent. Ca un gentleman desăvârșit, n-ar fi urmat-o în camera ei nici dacă i-ar fi cerut asta… Nu-i părea rău.

– Sinceră să fiu, nu știu, răspunse ea, gânditoare. Până ieri, credeam că era lucrul cel mai serios care mi s-a întâmplat vreodată, dar slavă Domnului– și ție, Laurie– nu mai sunt sigură de nimic…

– Mulțumesc, mulțumesc… Acum, Ida, ca să uiți într-adevăr, trebuie să trecem la treabă…

– Da… Ce spuneai? Trebuie altoiți struguri albi pe butuci de viță neagră?

Laurie începu să râdă și începu răbdător să explice, în timp ce ea își lua notițe în agendă.

– Totdeauna mi-am dorit ca cineva să scrie istoria locurilor acestora. Sunt atâtea de spus de când a apărut noul soi de struguri albi, în 1864. Coliba de crengi în care s-au adăpostit prima oară podgorenii este și acum în picioare. Trebuie s-o vezi neapărat.

Restul zilei trecu într-un vârtej de vizite, kilometri de drum străbătuți, și Ida umplu un carnet cu note de interviu. Terminară cu sala de degustare, frumoasele pivnițe boltite, sobre, unde erau aliniate prețioasele butoaie. Laurie se apropie de primul, deschise robinetul și așteptă să se scurgă într-un pahar un lichid gros de culoare rubinie.

– Vinul ăsta a fost pus aici acum nouă luni, spuse el ridicând paharul în lumină. O să fie un porto minunat.

O conduse de la un butoi la altul și o învățâ să savureze diferitele vinuri. Nu după multă vreme, nările i se umplură de aroma dulce amară a vinurilor degustate, comparate…

– Am crezut că degustătorii de vinuri au o meserie ușoară, remarcă femeia zâmbind, dar acum nu mai sunt atât de sigură… Și mania asta dezgustătoare de a scuipa după ce ai gustat!…

El râse și-i întinse un pahar cu vin de culoarea paiului:

– Riesling Bredford 1978.

Ea gustă și zâmbi, extaziată.

– Dulce, elegant, parfumat…

Laurie o privi cu simpatie.

– Ida, ești asemenea unui vin perfect, dulce, delicios, parfumat, dar nu trebuie să aștepți prea mult ca să te bucuri de el… Să bem, cât mai e timp… Pentru invitata mea, adăugă el ridicându-și paharul.

Femeia făcu același lucru și zâmbi, recunoscătoare.

– Pentru o gazdă perfectă….

De ce nu putea să se îndrăgostească de Laurie? Atunci, totul ar fi fost foarte simplu. O admira, o răsfăța, o înconjura cu atenții și cu o atitudine prevenitoare, era clar că ar fi vrut să continue relația lor cu câteva… nopți. Bedales era locul cel mai încântător unde ajunsese vreodată, și totuși… nu era nimic, nu avea să mai cunoască niciodată din nou ceea ce trăise cu Rowan în câteva minute.

Stabiliră să se întâlnească la ora opt. Ar fi avut timp să-și bată la mașină notițele și chiar să încerce să înceapă un articol, înainte de a se pregăti pentru cină.

Ajungând la cabană, avu surpriza să nu vadă nici o urmă a Donnei Healey, care trebuia să ajungă în ziua aceea.

Hotărâtă să aștepte, își instală mașina de scris pe masa din salon și începu să bată cu ardoare un scurt rezumat a

ceea ce se întâmplase în ziua aceea. Încet-încet, se cufundă în treaba pe care și-o propusese să facă, scrise, corectă, scrise din nou. Era trecut de opt când ridică ochii obosiți de pe hârtii. Primul articol căpătase deja formă și era foarte mulțumită. Zâmbi, se lungi pe pat și își întinse mâinile amorțite. Să lucreze, să lucreze… Laurie avea dreptate, ăsta era remediul pentru toate relele, trădările și decepțiile sentimentale…

***

Restaurantul ales în seara aceea de Laurie, situat pe drumul spre Cessnock, părea rustic la prima vedere, însă mesele de lemn frumos cioplite, pereții de cărămidă aparentă și nalbele roșii de la ferestre ascundeau un local rafinat, făcut nu pentru oricine. Totul a fost perfect, însoțitorul foarte galant. Fără să stabilească de la bun început lucrul ăsta, evitară să vorbească despre Rowan, despre Charlotte, și băură cu larghețe unul dintre cele mai bune vinuri albe de Bedales. Însoțitorul o conduse până la cabană și era gata s-o urmeze înăuntru când se opriră brusc, auzind zgomotul dușului.

– A venit Donna, murmură Ida. Rămâne pentru altă dată, Laurie. Mulțumesc pentru seara asta…

– Noapte bună, draga mea… Ne vedem mâine să facem fotografiile…

Se aplecă spre ea, îi cuprinse fața în palme și o sărută gingaș pe buze. Un ultim zâmbet și dispăru în noapte, discret ca un spiriduș. Ida îl privi cu melancolie dispărând. Dacă l-ar fi întâlnit mai de mult…

– Foarte impresionant, se auzi un glas în spatele ei.

Se întoarse brusc și întunericul începu să se învârtă în jurul ei cu o viteză nebună.

– Rowan! Ce faci aici?

El stătea în picioare în cadrul ușii, aproape dezbrăcat, doar cu un prosop în jurul șoldurilor, cu picioarele depărtate ca și cum n-ar fi lăsat-o să intre. Avea părul ud.

– Am venit să te văd. Dar, mi se pare că nu te grăbeai…

– Te rog să-ți păstrezi sarcasmul pentru tine! spuse, furioasă.

– Ah, da?

– Fac ce-mi place, și nu e treaba ta!

– Ba da…

– De când?

– De când am fost amantul tău.

– Nu al meu, ci al Charlottei!

Rowan oftă, istovit.

– Toate astea pentru că am greșit numele? Dacă n-ai mai face atâta paradă cu asta, am putea să stăm de vorbă serios…

Urmă o tăcere încordată.

– Du-te și îmbracă-te, murmură Ida, stânjenită, întorcând ochii.

– Te tulbur chiar atât de mult? Pentru cineva pe care îl consideri indiferent…

Ida se făcu roșie ca racul, pentru că avea perfectă dreptate.

– Nu, ceea ce nu-mi place este să apari în toiul nopții fără să mă anunți. Este casa mea!

– Dar, dragă, este și a mea. Recepționerul mi-a spus că n-ai nimic de obiectat să stai împreună cu fotograful tău…

Ida îl privi, îngrozită.

– Dar… o așteptam pe Donna Healey! Unde este?

– Cred că în Honolulu.

O lăsă să digere vestea pe care i-o dăduse, pe urmă adăugă suav, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai firesc:

– Donna și cu mine ne-am schimbat misiunile. În clipa asta, e în drum spre Hawaii, ca să fotografieze niște vulcani.

– Dar nu se poate! Nu poți să fii fotograful meu…

– De ce nu? Crezi că nu sunt în stare să fac față?

Ida bătu din picior, furioasă.

– Nu asta-i problema! Am venit aici ca să nu mai aud vorbindu-se despre tine, și tu, cu tertipul ăsta dezgustător… Ah, cât te urăsc!

Rowan o privi cu o compătimire ironică.

– Să știi că te-ai schimbat, Ida! Ultima dată, s-ar fi zis că mă iubeai…

– Da, răspunse cu amărăciune, dar ultima dată nu știam că din moment ce ai o femeie în pat, uiți cum o cheamă îndată ce faci dragoste cu ea… Și că poți să te întorci la prima venită– de exemplu, sora ei– de îndată ce era cu spatele întors…

– Cum îndrăznești…

– Taci! strigă Ida cu violență. Știu tot! Charlotte poate nu ți-a spus, dar te-am sunat aseară, târziu. Și mi-a răspuns ea…

– Și asta ce dovedește? Săraca de tine, gelozia te orbește. Nu ne-am dat întâlnire. Nici vorbă de așa ceva. S-a certat cu Malcom nu știu din ce cauză și a plecat în fugă de la el, cu lacrimi în ochi, ca să fie consolată de cineva pe care-l cunoaște.

– Crezi c-o să înghit explicația asta?

În ciuda agresivității de care dădea dovadă, era mai tulburată decât ar fi vrut să recunoască. Nu-și putea dezlipi ochii de umerii lui lați, de părul cârlionțat și de prosopul care-i acoperea coapsele, dându-i aspectul unui gladiator.

Ca să facă ceva și să nu cedeze tentației, în cele din urmă intră, se duse direct în bucătărie, de unde ieși nu peste multă vreme cu două căni cu cafea.

Bărbatul o urmări ca o umbră.

– Să uităm totul, îi aruncă ea peste umăr, poți să-mi acorzi toate alibiurile pe care le vrei, nu mă interesează.

– Ești sigură? Atunci, de ce-ți tremură mâinile atât de tare?

Ea se întoarse, furibundă… și cele două căni se zdrobiră de podea.

– Oh, încă un cuvânt, și…

Nu avu timp să continue; atât de repede o luase în brațe și o strânsese la piept. Mâinile lui îi căutau pielea pe sub cămașă, îi mângâiau cu blândețe spatele și ceafa…

Disperarea și hotărârea îi dispărură într-o clipă. Fremătând în brațele lui, Ida simți aprinzându-se înăuntrul ei flacăra dorinței. Îi înnodă mâinile în jurul gâtului, deschise gura, dădu ochii peste cap, retrăind o emoție de neuitat, simțindu-i pieptul sub palme.

– Mi-ai lipsit atât de mult, îi șopti el la ureche. Trebuia neapărat să te văd din nou… M-am gândit că lucrând împreună, pentru tine de data asta, am putea să punem lucrurile la punct…

– Dar atunci, tu și Charlotte, e sigur, n-ați…

– Nu, spuse el hotărât, dându-se puțin înapoi ca să-i întâlnească privirea. Fără îndoială, s-ar putea spune același lucru și despre tine și Bredford…

– N-are nici o importanță. Eram gata să fac orice ca să te uit, și el a fost atât de amabil, atât de înțelegător…

Rowan oftă, apoi o strânse din nou la piept, cu ardoare. Cum putuse oare să se îndoiască de Rowan? De-abia aștepta să i se dăruiască trup și suflet. Era a lui, dintotdeauna, de la prima vedere.

– Te iubesc, murmură femeia, acum sunt sigură de asta; era greu de spus, dar te iubesc mai mult decât orice pe lume…

Parcă aflată în transă, Ida continuă să bâiguie cuvinte de dragoste, abia aștepta ca partenerul s-o ducă în cea mai apropiată cameră.

Rowan o întinse cu blândețe pe pat. Ea se ridică într-un cot și, cu ochi scânteietori, văzu că își despachetase deja bagajele. O lampă mică se aprinse într-un colț al camerei, și bărbatul se întoarse spre ea, aureolat de o blândă lumină roșie, s-o mângâie, s-o sărute. În artere curgea lava dorinței, o nevoie pe care acum nu mai putea s-o confunde cu altceva.

Mult timp, încântați, se căutară, descoperind plăcerea carnală.

Când se treziră, unul în brațele celuilalt, Rowan îi șopti:

– Nu mai ești supărată că am venit?

– Am simțit că te doresc din clipa în care te-am văzut în pragul ușii, pe jumătate dezbrăcat, mărturisi femeia, somnoroasă.

– Totuși, te-ai apărat bine… Nu păreai prea convinsă de ceea ce-am spus…

Ea deschise un ochi.

– Îmi place să te las să mă convingi…

– Știu și eu ce să zic… îngăimă Rowan, nu cu prea multă convingere, dacă-ți mai trebuie dovezi…

***

După două ceasuri, bărbatul se ridică pe furiș, se duse să caute în frigider și se întoarse cu o sticlă de șampanie fără îndoială o atenție din partea lui Laurie. Umplu două cupe, și una i-o întinse Idei.

– Ah! făcu după ce bău, este divin, dar acum mă duc în patul meu pentru că altfel, mâine n-o să mai fiu bună de nimic…

– Dar ești în patul tău, spuse cu severitate Rowan. De acum, patul meu va fi și al tău…

– Știi ceva, cred că aș fi făcut o treabă mai bună împreună cu Donna.

El o privi puțin îngrijorat.

– Încă îți pare rău că mi-am schimbat misiunea?

– Ți-am spus deja că nu mi-a părut rău niciodată. Bineînțeles, când am vorbit cu Charlotte la telefon, mărturisesc că n-am știut ce să mai cred, și am… bătut câmpii, ca o nebună. Gata, s-a terminat totul…

– Iartă-mă că am fost atât de răutăcios. N-am înțeles cât te-ar fi putut afecta lamentabila mea greșeală. Abia după plecarea ta din Sydney mi-am dat seama cât de mult îmi lipseai, și cât de lipsit de importanță era filmul voalat, față de ceea ce simțeam pentru tine… Mi-am dat seama cât eram de îndrăgostit…

Capitolul 7

A doua zi dimineată, Ida fu trezită de zgomot de vase venind de la bucătărie. Deschise ochii și își dădu seama cum stăteau lucrurile: Rowan era acolo, și își petrecuseră noaptea împreună…

Patul pe care îl împărțiseră avea un aspect care nu lăsa loc de îndoieli; mototolit, răvășit, cearșafurile aruncate ca naiba peste trupurile care dormiseră îmbrățișate, pernele aruncate din luptele care se desfășuraseră…

Ida, încă somnoroasă, moleșită de plăcere și nesomn, închise ochii din nou și dădu capul pe spate, zâmbind când Rowan intră cu o ceașcă de cafea care aburea.

– Ar fi trebuit să mă trezești, oftă femeia, întinzându-se.

– Nici vorbă de așa ceva. Dormeai ca un bebeluș… Un bebeluș foarte frumos. Nimeni n-ar fi fost în stare să te deranjeze…

– Trebuia deja să fiu trează de mult timp. Laurie mă așteaptă să-mi explice tehnologia care se aplică strugurilor până să se ajungă la vin…

Auzind numele lui Laurie, Rowan se întunecă la față. Știa la ce se gândea el. Cu atât mai rău. Ce-a fost a fost. Nu trebuia să mai vorbească, atâta tot… Trebuia doar să-l prezinte pe Rowan lui Laurie și să pună capăt aventurii lor. Laurie era înțelegător; și-ar da seama să se facă nevăzut când va înțelege ce reprezintă Rowan pentru invitata sa.

Nu prea era obișnuită să mănânce dimineața, însă intrând în bucătărie, nu putu să nu scoată o exclamație de încântare descoperind mirosul delicios de ouă prăjite cu șuncă.

– Suc de portocale sau de grepfrut?

Rowan își făcea de lucru pe lângă un storcător de fructe, scotea farfurii, tacâmuri.

– De portocale, mulțumesc. Totul e perfect… Mai a ales tu. Nu știam că te pricepi să faci omletă…

– Și asta nu e ultima surpriză, draga mea. Întotdeauna am sedus femeile făcând pe gospodarul casei…

După o jumătate de oră, Ida, urmată la o oarecare distanță de Rowan, ajungea la intrarea la teascuri. Vroia să ajungă înaintea fotografului ca să stea puțin de vorbă cu gazda, între patru ochi. După cum se aștepta, Laurie îi aștepta deja.

– Bună, Laurie. Am ceva important să-ți spun …

Laurie se purtă așa cum se aștepta. Lăsă capul în jos, spunând ceva care trebuia să însemne „știam că mai devreme sau mai târziu, așa se va întâmpla". Odată momentul decepției trecut, când veni Rowan, îl salută cu o politețe ireproșabilă, schimbă cu el câteva banalități despre meritele Donnei Healey și porniră la drum.

Cât despre Rowan, care-i urma, era nefiresc de încordat, și nu-l privea cu ochi buni pe rivalul care se retrăsese, așa cum și-ar fi dorit Ida. Puțin neliniștită, ea se uita deseori înapoi și se întreba cum să mai destindă atmosfera când deodată, scoase un țipăt de teamă și de durere: Laurie o prinsese de braț și o trăsese înapoi, fiindcă fusese cât pe ce să cadă. Un tractor imens, mergând cu toată viteza spre hangar, trecu la câțiva centimetri de ei. Fusese cât pe ce s-o calce! Șoferul care conducea camionul avea pe urechi niște căști, probabil un MP3 player, și nu-i auzise venind.

Puțin tremurând, Ida îi adresă lui Laurie un zâmbet recunoscător.

– Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața… Fără tine, aș fi ajuns sub roțile monstrului…

– Nu e vina ta, protestă Laurie, vehement. Ar trebui să-l dau afară pe tipul ăsta, pentru că merge ca un bezmetic! Trebuie să fii întotdeauna cu ochii în patru când conduci o asemenea mașină…

– Oh nu, te rog! N-aș suporta să fiu cauza unei asemenea concedieri. Prefer să rămân doar cu amintiri frumoase…

Așa se face că, după ce se gândi o clipă, Laurie nu se mai duse la cel care fusese gata-gata să facă accidentul. Cât despre Rowan, Ida fu cât se poate de mulțumită că fusese destul de departe ca să nu vadă ce se întâmplase; ar fi fost în stare să se ducă la șoferul neglijent și să-l calce el…

– Nu veți vedea prea mare lucru din procesul de fabricație a vinului în perioada asta a anului, le spuse Laurie puțin mai târziu. Nu e sezonul culesului, dar am să vă arăt circuitul ciorchinilor de struguri după ce sunt culeși și să vă explic tot ce se face înainte de ca vinul să ajungă în sticle.

Intrară într-o clădire care adăpostea niște rezervoare imense de oțel și o rețea foarte complicată de țevi și alambicuri de tot felul. Laurie le arătă cu mâna imensii cilindri.

– Acolo, strugurii sunt storși și striviți pentru fermentare; pe urmă, se transferă zeama macerată în alte cisterne metalice unde rămâne până la punerea în sticle.

Ida se simți dezamăgită.

– Laurie, tot metalul ăsta, aceste cuve gigantice, aspectul acesta de uzină model, toate astea n-au nimic romantic și nu aduc aminte de podgorenii veseli ai lui Rabelais…

– Un pic de răbdare… Am să-ți arăt pivnițele tradiționale, cu vechile butoaie din lemn de stejar, care le plac atât de mult petrecăreților…

Amfitrionul îi trase un bobârnac peste nas. Un gest prietenesc și inofensiv, dar Ida îl simți în spate pe Rowan încordându-se.

În ciuda faptului că nu era în cea mai bună dispoziție, el își făcu treaba ca un fotograf profesionist ce era. Ida, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, continua să-și noteze atent în agendă toate explicațiile lui Laurie.

– … tot anul, continuă el, vinul este supravegheat în permanență și modificat prin tot felul de procedee. Când se apropie timpul culesului, se fac tot timpul controale ale zahărului și acidității din struguri, ca să fie stabilită exact data recoltării…

– Alegeți chiar ziua în care trebuie culeși? întrebă Ida. Câteva ore sunt de-ajuns ca să fie afectată grav calitatea unui strugure?

– Bineînțeles. Culesul cu o zi mai devreme sau mai târziu poate să afecteze grav calitatea care se așteaptă…

– Și eu care credeam că podgorean înseamnă o meserie trândavă, un fel de fermier gentleman, sau chefliu vesel!

Rowan își vedea de ale lui cu aparatul, tăcut și eficient. Urca agil pe scări, pe țevile de canalizare, căutând unghiuri cât mai favorabile, schimba obiectivul, blițul. Se apropie de

ea. Ida tresări, surprinsă, când îl văzu îndreptând aparatul spre ea.

– Rowan, să știi că fotografia asta e absolut inutilă pentru reportajul meu…

Felul în care o privi îi stăvili protestele, o făcu dintr-o dată timidă și stângace ca o elevă de liceu…

– Știu, răspunse el scurt, dar o păstrez pentru colecția mea personală, draga mea. Am și nuduri.

Laurie, cu o expresie impasibilă, se făcu că nu auzise nimic și își făcu de lucru să examineze un alambic cu atenție deosebită.

Stânjenită la culme, Ida fu cât pe ce să se ia la ceartă cu Rowan, dar reuși să se stăpânească și își propuse să-l facă să i-o plătească. Laurie parcă auzi chemarea ei nerostită și le propuse o pauză sub pretextul că se duce să verifice niște socoteli.

***

– Rowan, spuse Ida când se treziră în sfârșit singuri în cabana lor, te-ai purtat cu mine în fața lui Laurie ca și cum aș fi fost proprietatea ta!

Bărbatul se aruncă pe un fotoliu, și trase un pumn într-unul din brațele acestuia.

– Fără reproșuri, te rog. Nu-mi place să mi se spună ce trebuie să fac.

– Rowan! Nu uita că suntem aici ca să facem o treabă, nu suntem în vacanță la un prieten…

– Ah, bine, făcu Rowan, sarcastic. Aveam eu impresia că până la urmă e un prieten pentru tine, nu?

– Fir-ai să fii! Termină o dată cu comedia asta… Pentru el nu-i deloc ușor… Câtă vreme cunoști sentimentele lui Laurie față de mine, te rog să ai grijă să nu-i zgândărești susceptibilitatea.

– Și susceptibilitatea mea? Nu-ți faci griji, nu-i așa?

– Laurie în sus, Laurie în jos, nu faci nici un pas fără el, îi zâmbești, îi pui o sumedenie de întrebări idioate, doar ca să rămâi mai mult lângă el…

– Vorbești prostii!…

– Ida…

– Totuși, știi că este vorba despre un reportaj, și treaba mea este tocmai să-i pun întrebări.

– Exagerezi, draga mea, te asigur…

Ida explodă.

– Te acuz că nu te porți așa cum trebuie cu Laurie, care este o gazdă exemplară; și pe urmă cu mine, și față de jurnalul care m-a trimis!

– Asta-i tot?

– E deja prea mult.

Timp de câteva minute, se înfruntară în tăcere. Ida tremura ca o frunză, epuizată de discuția asta și de noaptea nedormită. Pe urmă se întoarse și își înfundă fața în palme.

– Ida!

– Lasă-mă…

Rowan se ridică dintr-o dată ca s-o ia în brațe.

– Ești chiar imposibilă…

Femeia luptă o clipă să scape din strânsoare, apoi se lăsă în voia soartei, zdrobită, pe umărul lui.

– Iartă-mă, îi șopti Rowan la ureche.

Se abandonă în brațele lui, în timp ce îi mângâia cu tandrețea regăsită fața, părul, ceafa.

– Te iert, șopti până la urmă.

O sărută încet, de mai multe ori, o legănă mult timp ca pe un bebeluș, apoi, văzând-o că se liniștise, începu s-o dezbrace.

– Mai am multe lucruri de aflat despre tine, nu?

***

Făcând dragoste în miezul zilei, programul de lucru pe care și-l făcuse Ida se dădu peste cap. Doar cu un efort supraomenesc de voință și concentrare reuși să se așeze la mașina de scris ca să-și transcrie notițele pe care le luase. Lucrul ăsta era cu atât mai greu de făcut cu cât Rowan se așezase în spatele ei și continua s-o sărute din când în când pe gât în timp ce muncea.

– Așa nu se poate! izbucni femeia la a cine știe câta greșeală de scriere. Tu te mulțumești să trimiți filmele lui Tony, la Sydney, și are el grijă de restul. Eu mai am treabă de făcut cu reportajul ăsta…

– Vino să te odihnești, draga mea, se vede că ești surmenată…

– Și o să fiu în continuare dacă nu mă lași să lucrez…

– Hmm…

– Rowan! Ești ca o otravă!

Apăsarea buzelor pe ceafa ei deveni și mai apăsată.

– O să te fac să-ți înghiți cuvintele astea…

– Dacă vei continua, asta o să fie tot ce vei mânca diseară, și am să-i cer o amânare în plus lui Ray…

– Și atunci, tot ce se poate face în timpul unei amânări…

– … o să mă strângă de gât, pur și simplu…

– Ce păcat… Un gât așa frumos…

Îi simțea răsuflarea caldă în ureche, care-i mângâia pielea fină de pe ceafă și umeri. Ida nu mai putu, și închise ochii de plăcere.

– Așa mă ajuți să lucrez? murmură, cu glas vlăguit.

– Dacă vrei, spuse Rowan, te-aș lua lângă mine, și n-ai mai avea nevoie să muncești…

Idei îi sări inima din piept.

– Dar asta seamănă cu o cerere…

Rowan ridică din umeri.

– Evident, mă faci să merg până la capăt. De fapt, când văd cum se uită Bredford la tine, mă gândesc că e primul lucru pe care ar trebui să-l fac.

Ida fu dezamăgită să-l audă glumind așa. Dac-ar fi fost serios, n-ar fi fost o idee rea; n-o vroia pentru el decât pentru a n-o lăsa altora. Rowan ar fi trebuit să știe că dragostea mergea mână în mână cu încrederea…

– Dacă nu te duci să te încui dincolo, începu ea să glumească, îți promit c-am să mă mărit cu Laurie Bredford, chiar mâine!

Cu un mormăit plin de ciudă, Rowan îi urmă sfatul și o lăsă să-și termine articolul. Mai veni doar o dată sau de două ori să privească peste umăr, serios de data asta, și s-o încurajeze cu comentarii de apreciere.

Până la urmă, reportera smulse ultima filă din mașina de scris și o flutură frenetic, scoțând un strigăt de triumf.

– Spune-mi ce părere ai…

Bărbatul citi în liniște timp de vreun minut, pe urmă puse foaia de hârtie pe masă, lângă mașina de scris și o sărută.

– Ai făcut o treabă foarte bună, draga mea. Doamna Philmont nici nu știe ce-a pierdut când te-a pus pe liber…

Gura umedă a Idei încă îi mai simțea gustul sărutului, și zâmbi visătoare, atât de gustul persistent al buzelor lui cât și a complimentului.

– Mulțumesc. Sper că editorii mei vor fi de acord cu tine.

Ea se întinse și-și dădu părul pe spate.

– Cine a spus că jurnalismul înseamnă o viață dezordonată? Eu una, sunt terminată.

Rowan arboră un zâmbet voit inocent.

– Ar trebui să te bagi în pat…

– Rowan, trebuie să mă odihnesc…

El făcu ochii mari, nevinovat.

– Asta spuneam și eu…

Ida puse mâna pe o pernă pe care i-o aruncă în cap, dar el se feri și porni imediat în urmărirea ei.

– Bestie mică! Stai un pic! O să te învăț eu să fii politicoasă…

Restul vorbelor se pierdu într-o scurtă luptă în patul în care aterizară întâmplător și Ida trebui să mai aștepte mult timp înainte de a se bucura de binemeritata odihnă.

– Serios, draga mea, de ce nu-ți iei un concediu, acum când ți-ai terminat cu bine treaba?

Rowan, în pielea goală, făcuse ceai și mângâia părul încurcat al Idei.

– E o idee bună… Ray n-are nevoie de toate articolele odată. Unul singur e urgent. Am să-i trimit mâine tot ce-am scris despre Cessnock. Nu va mai avea nevoie de altele decât peste câteva zile…

Rowan se ridică în picioare și căscă.

– Atunci, totul e clar; mâine mergem la Cessnock, îi trimitem ce-ai scris prin poștă, și batem puțin orașul…

– Amândoi?

– Amândoi.

***

Între ei se stabilise o profundă complicitate când plecară a doua zi la Cessnock. Ida nu reușea să se bucure de frumusețea peisajului ; tot timpul, ochii ei se întorceau asupra însoțitorului, îl admira, nu se sătura să-l contemple.

Cât de mult ajunsese să conteze pentru ea în atât de scurt timp!

Totuși, ce pereche nepotrivită alcătuiau! El, seducător și misogin, neavând încredere în femei, poate din cauza abandonului mamei, ea, la fel de bănuitoare cu bărbații care o râvniseră pe Charlotte… În orice caz, rezervele acestea față de sexul opus nu-i împiedicau să se înțeleagă de minune…

Făcuseră ceva drum împreună după întâlnirea de la Magazines Royaumont…

Rowan auzi un râs înfundat lângă el și își desprinse ochii de pe drum.

– Ce te face să râzi așa?

– Noi. Îmi spuneam că alcătuim o pereche ciudată.

– Nicidecum. Amândoi suntem niște genii creative, supradotați, cât se poate de sexy amândoi…

– Și modești…

– E singurul nostru defect.

Niciodată nu se simțise mai plină de viață ca lângă acest bărbat. Să-l vadă, să-l audă, să-l atingă… Prezența lui era o încântare desăvârșită. Când se gândea cum făceau dragoste, sângele începea să-i curgă mai repede în momentele cele mai nepotrivite ale zilei. Intensitatea dorinței care o împingea către el aproape o speria, atât era de disproporționată față de ceea ce-și închipuise. Era mai mult

decât dragoste, era o pasiune care o devora, o necesitate vitală, o dependență...

El conducea în liniște. Treptat, viile, livezile și pășunile făcură loc periferiei, apoi centrului Cessnockului, inima industrială a Hunterului. Orașul n-avea nimic pitoresc, dominat de atelierele de olărie, de țevi, cărămidării, fabrici de cherestea și altele asemenea.

– Nu-ți pare rău de Hawaii? întrebă Ida.

El o recompensă cu un sărut în vânt care nu lăsa nici un loc protestelor.

Ajungând în centru, Rowan găsi destul de ușor un loc de parcare lângă poștă, unde se duseră să trimită articolele Idei și filmele lui Rowan pentru Tony.

– Și acum? întrebă Ida, ușurată, hotărâtă să vadă partea bună a celor ce aveau să urmeze în aceeași zi.

El șovăi și îi puse o mână pe braț.

– Cessnock are un centru comercial pe cinste. Te-ar deranja dacă ai face o tură pe acolo în timp ce eu o să fac o cursă mică? Etuiul aparatului meu de fotografiat s-a stricat și mi-ar plăcea să iau cât mai repede unul nou.

Femeia se uită la el, decepționată și surprinsă. Nu putea suporta ideea să se despartă de el nici măcar câteva minute.

– Mi-e indiferent dacă te aștept în timp ce tu îți vezi de treabă…

– Mulțumesc, dar să știi că mai am nevoie de o piesă pentru aparat, și asta ar putea să-mi ia ceva mai mult timp. Cred că ar fi mai distractiv dacă ai face ceva cumpărături…

În fața lor, pe o terasă de partea cealaltă a străzii, era o cafenea atrăgătoare. Rowan făcu un gest într-acolo.

– Ești de acord să ne întâlnim acolo, să luăm masa de prânz?

– Da, dacă vrei tu, răspunse Ida fără entuziasm.

– Bine, atunci ne vedem acolo, la douăsprezece și jumătate, O.K.?

– Da, dar mi-ar fi plăcut…

El plecase deja, lăsând-o descumpănită. Parcă ar fi fost vorba despre un secret de nemărturisit, o nevoie urgentă de escapadă solitară cu cine știe ce scop…

Ce-i ascundea, oare?

Ida rămase cu buza umflată. Îi reproșase că era prea posesiv și gelos, și uite că începea să-și închipuie că era trădată cu primul prilej ce apăruse! Nu, în fond nimic nu le-ar face mai bine decât să se despartă puțin ca să-și tragă sufletul. De două zile, nu se despărțiseră nici o clipă…

Puțin mai liniștită, femeia se văzu pusă în situația de a explora centrul comercial al orașului. Era o sumedenie de buticuri cochete care alternau cu magazine mari. Pe acestea din urmă nu le luă în seamă, spunându-și că trebuia să aibă aceeași marfă ca magazinele din Sydney, și își îndreptă atenția asupra micilor buticuri.

Eforturile îi fură răsplătite; găsi o eșarfă de mătase care de bună seamă i-ar fi plăcut Charlottei, și mai cumpără niște butoni de aur, având forma boabelor de struguri, pentru ca Rowan să-și amintească… Bucuroasă, strânse în mână cadourile, și grăbi pasul către locul de întâlnire.

Ajunse puțin mai târziu la cafenea, dar nu văzu nici urmă de Rowan pe terasă. Ca să fie cu inima împăcată, aruncă o privire și înăuntru. Nici acolo, nimic.

Pe terasă, se așeză sub o umbrelă roșie cu dungi galbene și comandă un suc de roșii.

Începu așteptarea.

Un timp, privi defilarea trecătorilor, a angajaților de la birouri grăbiți să se încadreze în program. Pe urmă, cum timpul trecea și nici un semn de Rowan, începu s-o cuprindă îndoiala. Rowan era de obicei foarte punctual și n-ar fi trebuit să-și permită o asemenea întârziere…

Trecură trei sferturi de oră fără nici un semn de la el, și era din ce în ce mai neliniștită. Nemaiputând suporta, se hotărî să plece în căutarea lui.

Însă degeaba trecu în revistă magazinele cu articole fotografice din oraș. În plus, nici un vânzător nu-și amintea să fi văzut intrând pe cineva care să semene cu Rowan. În două rânduri, se întoarse la cafenea să vadă dacă nu cumva se întorsese. Rămase de fiecare dată cu buza umflată. Ce se-ntâmpla oare?

În disperare de cauză, dădu telefon la Bedales și întrebă dacă domnul Taylor nu se întorsese. Nimeni nu-l văzuse, și plecase și Laurie, așa încât nu mai știu la cine să apeleze. Dacă se întâmplase ceva, poliția trebuia să afle și ar fi dat telefon la locul de unde plecaseră. Se hotărî să se întoarcă.

Drumul de întoarcere i se păru interminabil, și când ajunse la cabana unde trăiseră clipe atât de plăcute, se prăbuși epuizată… Nici un mesaj, i se spuse la recepție. Tot nici o veste de la Rowan, și nici de la Laurie. Niciodată nu se mai simțise atât de părăsită…

Spiritul ei șovăia între ranchiună și furie rece față de Rowan, care o abandonase fără să-i spună nimic, și teroare la gândul că putuse să fie victima unui accident. În cele din urmă, nemaiputând să suporte nesiguranța, se hotărî să facă din nou drumul până la Cessnock, mai bine decât să fiarbă în suc propriu în camera ei. La telefon, cei de la spital sau de la poliție ar fi putut să-i dea niște lămuriri, dar, din superstiție, se temea să afle vestea în felul ăsta. Trebuia neapărat să fie cât mai aproape de Rowan… Dacă avea nevoie de ea…

Lăsă un mesaj la recepția de la Bedales și porni, pentru a treia oară în ziua aceea, pe drumul spre Cessnock, care, cu tot interesul ei, i se păru de data asta sinistru și insipid. Dacă n-ar fi dispărut dintr-un motiv bine întemeiat, ar fi fost în stare să-l omoare…

La orizont apăru o stație service și după ce opri, Ida verifică nivelul în rezervorul de benzină. Bine făcuse; dacă nu s-ar fi oprit să facă plinul, și ea s-ar fi putut afla într-o situație critică. În timp ce se uita la prețurile de la benzină, privirea îi fu atrasă de forma alungită a unui Ford albastru. Mașina asta… Era a lui Laurie!

Cel puțin, putea să-și împărtășească temerile unui cunoscut! Simți că era gata să izbucnească în lacrimi … Dar nu se întâmplă așa când recunoscu personajul de lângă mașină; capota era ridicată, iar cel aplecat deasupra motorului, era…Rowan! Cum Ida se uita la la el, neștiind ce să înțeleagă, portiera pasagerului se deschise și își făcu apariția Charlotte în persoană.

Ida avu senzația cumplită că asista la un film derulat la ralanti, și în același timp, de a fi deodată foarte nepăsătoare, deloc implicată. Charlotte se duse la el, și Rowan, ștergându-se pe mâini cu o lavetă, îi spuse ceva care o făcu să râdă…

Automat, Ida îl căută cu privirea pe Laurie, dar nu era nimeni în fața service-ului. Nu mai înțelegea absolut nimic.

Recăpătându-și deodată calmul, femeia își spuse că trebuia neapărat să se ducă la Rowan și să-i ceară niște explicații, dar chiar în clipa aceea, fără să-și dea seama de ce, furioasă, apăsă pedala acceleratorului până la fund; cu un scrâșnet violent de cauciucuri, se întoarse pe loc și porni înapoi spre Bedales, cu ochii încețoșați de lacrimi.

Capitolul 8

– Proasto! Proasto! Proasto!

Ida vorbea în gura mare, turnându-și al doilea pahar cu vin. Pe urmă, continuându-și plimbarea agitată, continuă să se gândească. Fugind ca și cum ar fi vrut să scape de la înec, cedase unui impuls copilăresc, cu toate că ar fi trebuit să se oprească, liniștită, să coboare și să aibă o discuție cu Rowan. Oricât ar fi fost de neplăcut ce s-ar fi întâmplat, ar fi fost de preferat torturii interioare pe care o îndura acum.

Până la urmă, ce văzuse? Rowan și sora ei, care după toate aparențele aveau de făcut față unei defecțiuni, probabil nu prea gravă a mașinii, în drumul de întoarcere la Bedales. Asta putea să însemne foarte bine că Charlotte îl întâlnise pe Rowan la Cesslock și el se oferise s-o aducă înapoi. Dar de ce nu-i spusese și ei, câtă vreme știa foarte

bine ce neliniștită avea să fie tot așteptându-l? Și ce naiba căuta Charlotte în mașina lui Laurie Bredford?

Dar dacă Charlotte îi jucase o farsă și se dăduse drept Ida? Nu… Ida respinse de la bun început această ipoteză; cu alte ocazii, Rowan nu se lăsase înșelat de o asemenea sosie… Și pe urmă, de ce ar face Charlotte așa ceva?

Nu, de bună seamă, nu putea să judece cu mintea limpede. Încet de tot, trase adânc aer în piept. Era clar că Rowan și Charlotte erau pe drum către Bedales. Cel mai bine era să-i aștepte liniștită și să vadă ce aveau de spus, când soseau. Pentru că aveau să apară, sau vor trimite un mesaj…

Un mesaj!

De ce nu se gândise mai devreme la așa ceva? Poate la plecare, Rowan lăsase un mesaj la recepția de la podgorie… Ida era atât de cufundată în speculații chinuitoare, încât nici nu se gândise la așa ceva.

Dar în momentul în care puse mâna pe telefon să se intereseze de asta, în curte se auzi un zgomot de motor de mașină. Începu să respire mai repede și, tremurând neliniștită, puse jos receptorul. Dar de ce naiba se temea? Că Rowan o va părăsi… sau poate… îl pierduse deja?

Se duse la ușa de la intrare și o deschise. Afară, Laurie o ajuta pe Charlotte să coboare din mașină, în vreme ce Rowan scotea lucrurile din portbagaj.

Trecură câteva clipe până să-și dea seama că Laurie făcea și el parte din echipă. Fuseseră împreună încă de la bun început? Deja îi făcea cu mâna și se îndrepta spre casă, când întoarse capul câteva clipe, și spuse:

– Mulțumesc pentru ajutor, Rowan. Și nu uita de vinul nou pe care ți l-am promis…

Rowan ridică ochii și o văzu, rezemată pe tocul ușii, mai mult moartă decât vie. Expresia ei deznădăjduită trebuia să fie foarte elocventă. Bărbatul ajunse la ea din doi pași.

– De ce ești îngrozită? Așa cum ți-am scris în mesaj, am avut o pană de benzină și îmi pare rău că am întârziat atât…

– În mesaj… repetă ea ca un ecou, cu voce stearsă.

– Da, mesajul pe care l-am lăsat la recepție, dar plecaseși deja. Nu ai mai făcut o verificare când te-ai întors?

Ida clătină din cap, asemenea unui automat.

– Eram prea neliniștită ca să mai verific așa ceva…

– Ida, nu ești întreagă la minte!

Ea încuviință clătinând din cap, gata să izbucnească în lacrimi.

– N-am știut ce să mai cred…

Rowan o luă în brațe și atingerea trupului său cald și puternic fu asemenea unei descărcări electrice.

– Hai să intrăm și să stăm puțin de vorbă…

El aruncă o privire peste umăr spre Charlotte, care aștepta lângă mașină.

– Ne dai voie să ne retragem pentru două minute?

– Bineînțeles, nu vă grăbiți. Eu voi termina să-mi scot lucrurile…

În cabană, Rowan o împinse cu blândețe să se așeze într-un fotoliu confortabil.

– Ai crezut că am dispărut împreună cu Charlotte, nu?

– Nu, bineînțeles că nu…

– Totuși, uitându-mă la tine, parcă ai fi văzut explodând o bombă atomică…

Femeia nu mai avea puterea să se apere.

– De acord, mărturisi cu un murmur, m-am gândit la ce era mai rău…

Cuprinsă de remușcări, îi istorisi cum se întorsese din drum ca să se ducă la Cessnock și făcuse o oprire la stația de service.

– Când te-am văzut împreună cu Charlotte, fără nici o urmă de Laurie, am simțit că înnebunesc. M-am întors aici în grabă, total dezorientată, fără să mai stau să mă gândesc. Nu eram în stare de așa ceva…

El îi puse un deget sub bărbie și i-o ridică până ce ochii li se întâlniră.

– Draga mea, cred că amândoi înnebunim când este vorba despre celălalt. Ida, ești cea mai frumoasă, cea mai

minunată poveste din viața mea și mă îngrozește ideea de a te pierde.

Se aruncă în brațele lui cu o patimă disperată. Rowan o strânse în brațe gata s-o strivească și ea îl mângâie încet pe spate.

Gurile lor nu întârziară să se caute, se sărutară cu sălbăticie, aproape gata să se prăbușească pe jos. Apoi, fără tragere de inimă, Rowan se îndepărtă.

– Nu uita de Charlotte, care te așteaptă în continuare, murmură Ida…

– Șșt! Tot ce contează în momentul ăsta, e cât de mult te iubesc.

Îi turnă un pahar cu vin pe care i-l întinse cu o expresie gravă.

– Rowan, vom avea tot timpul…

– Ai dreptate, oftă bărbatul, dar mi-e atât de greu să aștept…

– Spune-mi doar ce s-a întâmplat dimineață la Cessnock, ca să mă liniștești.

Rowan bău o înghițitură de vin.

– Mă întorceam să mă întâlnesc cu tine când am văzut-o pe Charlotte urcându-se în mașina lui Laurie și am crezut că erai tu. M-am dus la ei, și mi-am dat seama cu plăcută surprindere că era Charlotte, care venise să te caute pentru că mai are nevoie de un umăr pe care să plângă. Laurie s-a

întâlnit cu ea. Și el a crezut că erai tu, și a oprit ca să-ți propună să te conducă. Charlotte s-a prezentat, și el s-a oferit s-o conducă la Bedales. În timp ce eu descurcam toate astea, tu plecaseși deja de la cafenea și nu știam unde să te găsesc. Eram sigur că aveai la tine cheile de la mașină și speram că nu vei șovăi să te întorci singură. I-am rugat pe Laurie și pe Charlotte să mă ducă ei, dar am rămas în pană. Când ne-ai văzut, mă uitam la motorul ăla blestemat și Laurie stătea de vorbă cu mecanicul de la service.

Ida oftă, ușurată.

– Ce mai poveste! Și eu care credeam...

– Îmi închipui toate bazaconiile la care ai putut să te gândești, murmură el. Dar să știi că o să fac tot posibilul ca așa ceva să nu se mai repete… Și pentru asta…

Vârî mâna în buzunar și scoase o cutiuță de catifea violetă.

– Deschide…

Ținându-și răsuflarea, Ida făcu întocmai și văzu înăuntru un diamant prețios fixat pe o montură de aur alb.

– Dumnezeule… e pentru mine?…

– Bineînțeles! De ce crezi că a trebuit să fiu puțin singur în dimineața asta… când știi bine că nu pot să stau departe de tine? Vroiam să ți-l ofer la masa de prânz… Ida, acum că în sfârșit te-am găsit, accepți să te măriți cu mine?

Tânăra femeie ridică spre el ochii sclipitori. Ce proastă fusese cu presupunerile ei absurde!

– Da, Rowan.

Cu un gest delicat, el luă inelul din cutiuță și i-l puse pe deget.

– Ah, din păcate este puțin prea larg…

Încet, ea mângâie cu dosul palmei obrazul aspru al lui Rowan. El o opri în dreptul gurii și sărută piatra prețioasă.

– N-are nici o importanță, Rowan, am cel mai frumos inel din lume…

– O să-l ajustez când ajungem la Sydney. Pentru tine, totul trebuie să fie perfect…

Charlotte, care nu mai putea să aștepte afară, întrebă prin ușa întredeschisă:

– Acum pot să intru?

– Desigur, spuse Ida cu glasul vibrând de emoție.

Totuși, își aduse aminte că sora ei avea probleme în momentul de față. Poate era mai bine să amâne anunțul logodnei sale… Aruncă o privire spre Rowan, care clătină încet din cap.

– Cred că aveți o sumedenie de lucruri să vă spuneți. Dacă ai nevoie de mine, mă găsești împreună cu Laurie în sala de degustare.

„O să am întotdeauna nevoie de tine", își spuse femeia privindu-l cum se îndepărta.

Pe urmă își îndreptă atenția spre sora ei. Charlotte, îmbrăcată cu un trenci simplu, era puțin trasă la față. Ce-o determinase să apară aici, pe neașteptate? Plecarea ei și nevoia de reconfortare de acum trebuia să aibă o legătură cu americanul pe care-l chema Malcom.

– Spune-mi tot, începu Ida făcându-i semn spre divan. Cărui lucru datorez surpriza asta?...

– Știi, când Rowan m-a văzut la Cessnock, a crezut că erai tu. Am vrut să-l păcălesc... Imposibil.

– Mi-a spus că între tine și Malcom nu e totul foarte bine...

Charlotte se strâmbă.

– Malcom a fost o greșeală de la bun început. Mi-am dat seama de asta când am mers cu el să-i întâlnesc familia la „Paradisul Surferilor".

– Nu te-ai înțeles cu ei?

– Ar fi trebuit să meargă. Mă înțeleg bine cu toată lumea. Ei erau problema! Știi, e ceea ce se cheamă o familie de veche tradiție... Mama lui m-a făcut să înțeleg clar că nu suntem din aceeași lume: eu, cu descendență irlandeză, probabil strămoși chinuiți...

– Ce altceva a mai spus?

Charlotte ridică din umeri.

– Nu era atât ceea ce spunea, ci felul de a vorbi. De exemplu, ea crede că un tată ca al nostru care scrie poezie nu e bun de nimic, și printre altele a spus că avea o

dădacă pe care o chema Charlotte. Ah, deși cât se poate de civilizat, foarte politicos, m-a făcut să înțeleg limpede că nu eram potrivită pentru Malcom al ei.

– Dar îl iubești…

– Să-l iubesc? i-o tăie Charlotte. Bădăranul ăsta nici măcar n-a deschis gura să-mi ia apărarea! S-a mulțumit să-și fumeze țigara în timp ce ai lui mă îngropau de vie și-mi trăgeau șuturi în fund cu pantofii lor Gucci! Mi-am făcut imediat bagajele și am sărit în primul avion pentru Sydney! Aveam atâta nevoie să stau de vorbă cu cineva… Cu Rowan, cu tine, singurii mei prieteni adevărați… așa că m-am grăbit să vin aici…

În adâncul sufletului, Idei i se făcu milă de sora ei geamănă.

– Ce mitocănie din partea lui! Dar mai sunt și alți bărbați. Ai făcut bine că ai venit aici, dacă e așa cum spui…

– Ușor de zis! protestă Charlotte, cu un sarcasm pe care Ida nu-l mai văzuse niciodată. Tu… tu ai avut totdeauna ce ai vrut, nu știi ce înseamnă să fii abandonată…

Ida o privi, nedumerită.

– Abandonată? Dar n-ai fost niciodată abandonată… Spui asta pentru că acum ești deprimată, dar o să treacă…

– Știu ce vorbesc, replică Charlotte cu vehemență. Ăsta-i adevărul. Totul este simplu, foarte simplu pentru tine pentru că ai capul pe umeri, ești inteligentă.

Ida făcu un efort să-și mascheze surprinderea, văzând cum evolua discuția.

– Dar… ce importanță are inteligența? Deși m-am străduit, niciodată n-am putut să fiu naturală ca tine. Ai fost, și ești și acum o tipă superbă. Deși semănăm foarte bine, tu ai un nu-știu-ce… Grație, farmec, care fac să se întoarcă toate capetele pe stradă după tine…

– Păi, n-am avut de ales, nu-i așa? Tot ce-mi mai rămânea de făcut era să încerc să fiu sexy, din moment ce tu erai prima în clasă și luai toate premiile.

Ida nu bănuise niciodată că Charlotte, zeița Charlotte, râvnită de toți bărbații din Sydney și din Australia, poate s-o pizmuiască pentru succesele ei de la școală.

– Draga mea, și eu te invidiam pentru nenumăratele întâlniri de care aveai parte, în vreme ce eu nici măcar nu-mi găseam un partener de dans!

– Pentru că îi inhibai pe toți, spuse Charlotte cu brutalitate. Bărbaților nu le place să se simtă inferiori ca inteligență. Lucrul ăsta mi l-au spus de multe ori…

– Nu mi-aș fi închipuit niciodată acest lucru… Eu credeam că le place la tine simțul umorului, cochetăria… Ești de dorit…

– De dorit! repetă Charlotte, disprețuitoare. Ah! Este lucrul cel mai trist din viața mea, să fac pe fata plină de haz… Erau zile în care aș fi făcut orice ca să fiu

inteligentă ca tine… Știind mereu tot, cultivată, muncitoare…

Din cauza șocului, Ida se clătină și se agăță de spătarul scaunului atât de tare, încât încheieturile degetelor i se albiră.

– Charlotte! Nu trebuie să spui așa ceva! Nu știi ce vorbești…

– Ba da, din păcate, continuă interlocutoarea. Și părinții au fost întotdeauna atât de mândri de tine. Vedeau bine că ai în față un viitor fericit, că o să-ți găsești ceva bun de lucru fără nici o problemă, în timp ce pentru mine se gândeau să-mi găsească un soț care să aibă grijă de mine!

Glasul Charlottei se frânse într-un râs deznădăjduit.

– Să aibă grijă de mine! Ca de o retardată!

– Sunt sigură că ai noștri nu s-au gândit niciodată la așa ceva. Își făceau griji numai pentru că lăsai impresia că nu te gândeai decât cum să te distrezi…

Ida răscolea cu disperare în memorie ceva ca s-o convingă pe Charlotte că se înșela.

– Și Keith Bowden? Trebuia să mă mărit cu el, când am descoperit că mă vroia doar ca să fie mai aproape de tine.

Spre marea ei surprindere, Charlotte reacționă cu dezgust.

– Fustangiul ăla scârbos! Bine ai făcut că i-ai spus nu. Nu vroia decât un singur lucru și știa foarte bine că nu-l va

obține de la tine decât punându-ți verigheta pe deget. Atunci s-a gândit că i-ar fi mai ușor cu mine…

Cu ochii scânteietori, mâinile tremurătoare, râse cu amărăciune, un râs cât se poate de aproape de o criză de isterie.

– Datorită lui Keith, am dobândit reputația de ușuratică și fată „de treabă", cum se spune… E ceva, totuși…

A fost ca și cum Charlotte i-ar fi tras o palmă. Ida se prăbuși pe scaun. Și toți anii aceștia în care crezuse că Charlotte i-l suflase pe Keith Bowden… Se înșelase amarnic. Dacă o abandonase, fusese din cauză că nu vroia nimic altceva decât să se culce cu ea. Cât trebuie să se fi amuzat pe seama deprimării ei, care urmase despărțirii!

Toate convingerile care-i alimentau viața de zi cu zi, iată-le date peste cap dintr-o dată. Tot timpul ăsta își închipuise că Charlotte era copilul căreia i se îndeplineau toate dorințele. Și iată că acum vedea cât o invidia Charlotte, cu o amărăciune și o ferocitate care n-aveau nimic comun cu invidia ei. Era prea mult!

Ida clătină din cap, deodată foarte obosită.

– Draga mea, nici nu mă gândeam că așa stau lucrurile. De ce nu mi-ai spus nimic?

– Ca să-ți fie milă de mine? Niciodată! Ar fi fost cea mai mare umilire…

– Nu, aș fi încercat să te ajut…

Dar văzu expresia închisă, furioasă, a Charlottei și înțelese că vorbea degeaba. Antipatia surorii sale era atât de înrădăcinată, încât nici un cuvânt de compătimire n-ar fi putut schimba ceva. Încercă o altă metodă.

– Dar ai cariera ta, care este un succes… Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

– Vorbe goale! Ce-aș putea să fac mai mult decât oricare alt manechin? replică Charlotte. Este meseria tuturor zăpăcitelor, a tuturor idioatelor care arată bine… În fond, în meseria asta toate suntem nefericite, transformate în obiecte, în păpuși fără minte… fără să mai pun la socoteală că un fizic ca al meu, găsești o grămadă la toate agențiile…

– Ăsta e motivul pentru care ai făcut posterul ăla din pagina centrală, ca să încerci să-ți faci un nume?

Charlotte clătină violent din cap. Apoi, cu un murmur abia auzit, șopti:

– Am făcut-o pentru că știam că era singurul lucru pe care tu nu l-ai fi făcut niciodată.

– Ți-ai arătat trupul lumii întregi doar ca să stârnești scandalul împotriva mea? Așa e? Nu, nu cred că poți să mă urăști atât…

– Dovada, murmură Charlotte, cu asprime, este că a mers de minune, nu?

– Și s-ar spune că te bucuri…

– De fapt, la început, am fost foarte mulțumită. Erai în sfârșit în încurcătură. Și faimosul tău coeficient de inteligență nu mai putea să schimbe nimic. Și totuși, și atunci, ai avut ultimul cuvânt. Cine ar fi crezut că Rowan se va îndrăgosti de tine?

– Chestia asta e atât de importantă pentru tine? întrebă Ida. Rowan mi-a spus că n-a fost nimic între voi. Și tu te uitai deja la Malcom…

– Am făcut o mare greșeală. În orice caz, am venit să îndrept lucrurile…

Idei i se tăie răsuflarea și pentru o clipă, se simți foarte vulnerabilă. Apoi, atingerea inelului de aur cu diamant îi aminti jurămintele lui Rowan… Charlotte trebuia să se recunoască învinsă.

Tuși, ca să-și dreagă glasul.

– Mă tem că e prea târziu. Rowan este al meu, ne-am logodit. În după-amiaza asta m-a cerut de soție și am acceptat.

O furie neagră întunecă privirea Charlottei.

– Nu te cred!

Fără un cuvânt, Ida întinse mâna spre ea și somptuosul diamant scânteie, ca o clipire din ochi batjocoritoare la adresa Charlottei.

Pentru o clipă, ea se mărgini să se uite în liniște la inel, neîncrezătoare, apoi furia și gelozia o făcură s-o ia de la capăt.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama!! Întotdeauna trebuie să mă dai la o parte, să mă strivești, să-mi furi ce am mai scump! Chiar și în dragoste…

Ida nu-și mai văzuse niciodată sora într-un asemenea hal. În ea clocoteau furia neputincioasă, ranchiuna, acuzațiile cele mai negre.

– Charlotte, te rog… Trebuie să-mi explici în liniște cum stau lucrurile. Totul se va pune la punct.

– Cum așa?! urlă Charlotte într-un acces disperat de isterie. La nuntă, o să-ți fiu domnișoară de onoare, nu-i așa?

Înainte ca Ida să poată schița cel mai mic gest, Charlotte se năpusti și ieși pe ușă. Alerga deja printre rândurile de vie, cu ochii plini de lacrimi, drept înainte.

Consternată, Ida rămase într-o stare de prostrație, rumegându-și surprinderea și durerea. Și tot timpul ăsta, cele două surori gemene au crescut una lângă cealaltă, în lipsă de înțelegere… Și culmea, părinții plecaseră de acasă tocmai când Charlotte ar fi avut mai multă nevoie de un sfat care s-o îndrume în viață, ca să nu ajungă să pozeze dezbrăcată…

Era clar că Charlotte avea nevoie de ajutor, dar cum să facă?

Cum Ida rămânea pe loc, ghemuită, temătoare, cu fruntea sprijinită pe genunchi, afară, un zgomot devenea tot mai puternic, asemenea unui bubuit de tunet

amenințător. Deodată, sări în picioare, înfricoșată, cu inima bătându-i gata să-i spargă pieptul.

Ieși repede afară și alergă pe aleea dintre cabanele de oaspeți, și când, gâfâind, ajunse la ultima, temerile cele mai sumbre i se confirmară. Un tractor care trăgea un fel de grapă cu dinți ascuțiți lucra în apropiere. Același tractor care fusese cât pe ce să treacă peste ea, dacă Laurie n-ar fi tras-o înapoi. Era același tractorist, cu căștile MP3-ului în urechi.

Cu privirea în pământ și umerii căzuți, Charlotte se îndrepta direct într-acolo. Era atât de supărată, încât pentru ea nu mai exista nimic din lumea exterioară.

– Charlotte!! strigă Ida din toate puterile. Ai grijă!!

Însă zgomotul motorului îi acoperi glasul întru totul.

Cu ochii plini de lacrimi, Charlotte nici măcar nu ridică ochii din pământ.

Atunci, cu o înspăimântătoare luciditate și precizie a detaliilor, Ida văzu dinții ascuțiți ai grapei învârtindu-se în urma tractorului care, în câteva clipe, avea să dea peste Charlottee.

Ida uită de tot și de toate, și nu se mai gândi decât la un singur lucru: sora ei era în pericol. Fără să-și dea seama, începu să fugă din toate puterile, și frica parcă-i dădea aripi.

Alergând, se ruga Celui de sus, așa cum nu o mai făcuse niciodată până atunci.

Capitolul 9

Ida pierduse orice speranță atunci când Charlotte a ridicat capul și a urlat descoperind monstruoasele pale care se răsuceau spre ea. Înghețată, a rămas pe loc, asemenea unui animal fără nici o scăpare.

Ida se cutremură văzând-o pe Charlotte paralizată de groază. Șoferul de pe tractor era cu soarele în ochi. N-ar fi văzut-o la timp pe Charlotte ca să aibă timp s-o ferească.

Timpul parcă se oprise în loc. Ida o luă din nou la fugă prin vie. În spatele ei, auzi oameni țipând, dar șoferul, cu căștile pe urechi, orbit de soare, nu dădu nici un semn că și-ar fi dat seama cum stăteau lucrurile.

Femeia nu mai trăise niciodată un asemenea coșmar.

– Doamne, Doamne, ce faci, Charlotte? mormăi apropiindu-se.

Se auziră câteva detunături, și Ida parcă-l văzu pe Rowan trăgând câteva focuri de armă în aer.

Ca într-un film derulat la ralanti, Ida îl văzu pe șoferul tractorului tresărind auzind focurile de armă. Pe urmă, întorcând puțin capul, le văzu pe cele două femei aproape sub roțile tractorului și, cu un reflex disperat, răsuci brutal de volan ca să le evite.

În aceeași clipă, Ida puse în sfârșit mâna pe Charlotte, și o împinse cu toată puterea înapoi din calea unei palete care i se învârtea deasupra capului.

Însă mașina infernală continua să se apropie de ele, și Ida fu lovită de una dintre paletele tractorului care o agăță din spate. Fu luată pe sus, și văzu înspăimântătoarea imagine a Charlottei întinsă printre rândurile de vie pline cu struguri. Apoi simți o durere cumplită, contactul brutal cu pământul și totul deveni negru.

***

Glasuri. Multe glasuri, care vorbeau în același timp. Niște mâini îi cercetau trupul contorsionat și cineva încercă s-o ridice. Deschise gura ca să protesteze când o prinseră alte mâini, mai puternice; instinctiv, știu că era în

siguranță. Senzația de a-și găsi adăpostul lipită de un piept solid îi dădea încredere. Avea să fie dusă într-o încăpere caldă și confortabilă, unde ar fi putut să doarmă pe săturate…

Apoi a urmat trista încercare a abandonului, când brațele care o susținuseră o așezară pe suprafața moale a unui cearșaf și o acoperiră cu o cuvertură moale. Mâinile liniștitoare au dispărut. Unde? Îi venea să plângă.

Deasupra ei, luminile dansau asemenea unor licurici, desenând arabescuri, și glasurile se întoarseră, mai multe. Pe urmă, i se făcu o injecție și se cufundă în neant.

Trezindu-se, își văzu patul îngust, mărginit de un paravan care o împiedica să vadă mai departe. O mână o mângâia pe frunte… Întâlni ochii negri ai lui Rowan.

– Am dormit mult?

– Draga mea, de obicei, fetele care se trezesc întreabă în primul rând „unde sunt?" spuse bărbatul strângându-i degetele în palmă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că tu trebuia să fii mai originală… Ei bine, draga mea, ai fost inconștientă o oră, nu mai mult. Și ca să răspund la întrebarea tradițională, ești la spitalul din Cessnock.

– La spital?

Dintr-o dată, evenimentele petrecute în ultimele ore îi reveniră în minte și se agăță imediat de mâna lui Rowan.

– Dar Charlotte… E bine?

Rowan trase adânc aer în piept și-i strânse mai tare mâna în palmă.

– Din păcate… e în comă.

Ida făcu ochii mari.

– Comă?! E atât de grav?

– Nu știu precis. Doctorul încă nu s-a pronunțat. După părerea lui, pierderea cunoștinței a fost cauzată de lovitura la cap. Dar în ciuda traumatismului cranian, răspunde la stimuli, astfel încât el speră că nu va mai dura mult până să-și revină.

– Speră sau este sigur că așa se va întâmpla?

Glasul îi vibra de emoție.

– Așa crede… Să avem răbdare.

Ida întoarse capul ca să-și ascundă lacrimile ce-i apăruseră în ochi. Era ușor pentru Rowan s-o sfătuiască să aibă răbdare, dar el nu știa în ce stare de spirit se afla Charlotte când plecase să rătăcească prin vie, înainte de accident. Nici de ce era ea atât de tulburată…

– E vina mea că s-a întâmplat asta, murmură femeia, vinovată.

– Nu fi ridicolă. Tu i-ai salvat viața.

– N-aș fi avut nevoie să-i salvez viața dacă aș fi fost mai înțelegătoare în cursul discuției pe care am avut-o…

Rowan se așeză pe marginea patului și o sili să-l privească în ochi.

– Explică-mi, te rog, de ce te acuzi singură…

Cu mare greutate, Ida reuși să-i povestească scena care se petrecuse în cabană, dezvăluirile Charlottei, hotărârea ei de a se întoarce la Rowan.

– În starea în care era, ar fi trebuit să mai aștept înainte de a-i spune că suntem logodiți. Șocul a fost prea puternic, știrea a îndemnat-o la sinucidere…

– Dar nu…

Un deget apăsă încet pe butonul de lângă pat și imediat apăru o infirmieră.

– Charlotte Howard și-a revenit?

Nou-venita clătină negativ din cap.

– Mă tem că nu. Doctorul spune totuși că lovitura n-a fost atât de violentă încât s-o facă să intre în comă. Mai degrabă este ceva psihic, ca și cum n-ar vrea să se trezească…

Aceste din urmă cuvinte o chinuiră pe Ida toată ziua și toată noaptea care urmă. Starea Charlottei nu se ameliora. Cum putea să spună Rowan că nu avea ce să-și reproșeze când infirmiera lăsa clar să se înțeleagă acest lucru?

Ca să fie mai aproape de sora ei, a acceptat propunerea lui Laurie de a-și petrece convalescența la Bedales. Cu toate că rănile se vindecaseră, doctorul i-a recomandat prudență, și i-a prescris un repaus prelungit înainte de a-și reîncepe viața normală.

Dar cum ar fi putut viața ei să fie „normală", de vreme ce, însoțită de Laurie, se ducea în fiecare zi să-i facă o vizită Charlottei care zăcea în patul ei de spital, cu o sumedenie de tuburi de perfuzie în ea?

– S-ar zice că doarme…

– Cam așa, oftă Laurie. Medicii sunt convinși că ar putea să se trezească dacă ar vrea acest lucru.

– Laurie…

– Poate că am putea s-o ajutăm să iasă din starea asta… murmură Laurie, ca și cum ar fi gândit cu voce tare. Fără să vrea, ne aude vorbind, chiar dacă nu vrea sau nu poate să răspundă…

Însă de ce ar fi vrut să iasă din această stare de letargie? Nu mai avea nici o motivație ca să trăiască; Malcom o abandonase, pe urmă Rowan, pe care îl mai crezuse încă al ei și pe care-l descoperea îndrăgostit de persoana pe care o invidiase totdeauna… Ar fi fost mai mult decât ar fi putut suporta.

***

Zilele treceau. Încetul cu încetul, rănile Idei se cicatrizau. Rămânea mult timp la căpătâiul Charlottei, unde

rumega cu amărăciune cele întâmplate în cabana din Bedales. Încerca să lucreze, dar în zadar. Cuvintele i se păreau lipsite de importanță, nepotrivite, lipsite de sens. Deseori, scotea cu gesturi sălbatice foile de hârtie din mașina de scris, le mototolea și le arunca în coș.

Laurie, ca s-o facă să se mai gândească și la altceva, îi adusese aminte că trebuia să scrie istoria vinului de la Bedales. Cu multă amabilitate, îi pusese la dispoziție un teanc de cărți, articole și documente din arhivele din regiune, însă femeia nu era în stare să se concentreze asupra acestui subiect care în alte împrejurări ar fi interesat-o. Rowan se ducea din când în când la Sydney pentru treburile lui, dar făcea tot posibilul să rămână cât mai mult timp lângă ea.

Ida era așezată pe banca din fața cabanei, abătută, când apăru Rowan lângă ea.

– Ești sigură că vrei să scrii istoria localității acesteia? întrebă el după câteva clipe.

– Da. Am absolută nevoie să mă ocup cu ceva dacă nu vreau să înnebunesc.

Privirea lui Rowan era atât de sumbră, încât ea întoarse capul.

– Asta înseamnă că… o să rămâi mult timp aici. Vei uita că ai fost de acord să te măriți…

Glasul lui era cât se poate de încordat.

– Ida, în timpul convalescenței, n-am deschis discuția despre subiectul ăsta. Dar acum, nu crezi că dacă îți faci planuri, trebuie să figurez și eu printre ele?

Era atâta durere și speranță în glasul lui, încât Ida se înfioră.

– Rowan, te iubesc, să nu ai nici o îndoială în privința asta, dar cred că nu e momentul să ne căsătorim. Date fiind împrejurările…

El începu să pășească nervos încolo și-ncoace. La un moment dat, se întoarse cu fața spre ea și explodă:

– Ce-i cu împrejurările astea? Ce s-a mai întâmplat? Ai descoperit cumva că te-ai îndrăgostit de Bredford? Acum stai tot timpul cu el, în plus te-ai angajat să scrii o carte despre viile de aici!

– Nu fi rău! Își petrece mult timp împreună cu mine când mă duc la spital s-o văd pe Charlotte, asta-i tot.

– Atunci, dacă nu-i vorba de el, ce te ține aici?

-Dar știi foarte bine! Nu pot să plec atunci când sora mea este între viață și moarte și… În fond, mă tem că dacă plec, ea va renunța cu totul la viață…

– De câte ori trebuie să-ți spun că nu ești de vină? A fost cât pe ce să se arunce sub roțile tractorului, tu ai salvat-o, nu ești cu nimic vinovată… O să te simți vinovată toată viața?

– Ah, Rowan! Dacă nu se mai trezește niciodată?

– Ida, nu te mai gândi la asta. Mi se rupe inima văzându-te cum te chinuiești. Te iubesc și vreau să fii soția mea. Nimeni și nimic n-ar trebui să ne stea în cale… Nici măcar Charlotte. Ai făcut tot ce ți-a stat în putință. Nu uita să-ți trăiești propria viață…

Ea clătină din cap și ochii i se umplură de lacrimi.

– N-aș putea niciodată să nu mă mai gândesc la Charlotte. E sora mea geamănă, o dublură a mea, o altă Ida. N-aș suporta ca fericirea mea s-o coste viața…

El își vârî mâinile în buzunare.

– Nu vrei să te mai gândești ?

– Rowan, nu face situația și mai grea.

– Ida, trebuie să-ți hotărăști destinul, astăzi! Am așteptat destul. Ori te îngropi aici, privind-o pe Charlotte pe patul de spital, ori te măriți cu mine.

– Destinul meu ești tu! strigă Ida cu lacrimi în ochi.

– Ce hotărâre iei?

– Trebuie… totuși… să rămân. Of, îmi pare rău…

Fără un cuvânt, bărbatul se întoarse și se îndepărtă cu pași mari.

Era mai mult decât putea suporta Ida. O luă la fugă după el, îl ajunse, se prinse de brațul lui, hohotind deznădăjduită.

Brațele lui puternice o cuprinseră strâns, ca și cum s-ar fi gândit să nu-i mai dea drumul niciodată.

Cu înfocare, buzele lui o atinseră pe obraz căutându-i buzele.

Copleșită de un amestec de neliniște, durere și plăcere, Ida îl sărută la rândul ei cu ardoare, agățându-se de el cu disperarea unei naufragiate. Cât de mult îl iubea! Pasiunea ardea la fel de tare în amândoi. Femeia cedă o clipă iluziei că doar cu el totul ar fi fost mai bine, că acolo era locul ei, la pieptul lui, și nimic altceva nu mai avea importanță… Apoi, în minte îi reveni imaginea Charlottei zăcând pe patul de spital și își pierdu toate puterile în brațele lui Rowan.

– Atunci, vii cu mine? întrebă el.

Încet de tot, având impresia că își semna condamnarea la moarte, femeia clătină din cap în sens de negare, cu ochii în pământ.

– Ida, totul s-a terminat între noi. Te-am prevenit dinainte.

Fără nici un cuvânt în plus, Rowan o îndepărtă de lângă el și porni din nou.

Printr-o perdea de lacrimi, femeia îl văzu aruncându-și o valiză în mașină și demarând într-un vârtej de praf care i se păru a fi norul de la capătul pământului.

După plecarea lui Rowan, viile și instalațiile de exploatare i se păreau pustii, în ciuda vizitatorilor pe care-i primea Laurie, a tuturor amatorilor de vin și de peisaje frumoase.

Șoferul care condusese tractorul, din cauza răului pe care-l făcuse, își dăduse demisia înainte de a-l da afară Laurie. Ida nu l-a mai văzut. De altfel, nu mai avea nimic în cap, nici nu mai era supărată pe neglijența de care dăduse dovadă. Incapabilă să iubească sau să urască, zăcea într-o deprimare și apatie din ce în ce mai alarmantă, indiferentă la orice. În jurul ei, lucrurile își pierduseră densitatea, culoarea, savoarea.

Ultima speranță care-i mai rămăsese erau părinții. Luase legătura cu ei imediat după accident, și Sean și Beth Howard își luaseră imediat bilete de avion. Măcar de-ar fi avut să le transmită vești bune…

***

Stătea pe banca favorită din fața cabanei cu o carte în mână, fără să poată citi, când o voce bărbătească, familiară, o scoase brusc din toropeală.

– Așadar, aici îți petreci timpul!

Ida rămase cu gura căscată de surpriză.

– Ray! Ce cauți aici?

– De când un jurnalist își primește redactorul-șef în felul ăsta? Ia te uită ce maniere!

Ida începu să râdă, pentru prima oară după multă vreme.

– Dar nu mai ești redactorul meu șef ! Am renunțat cu totul la reportajul ăsta și a trecut mult timp de la termenul limită…

Nou-venitul trase în fața ei un scaun de grădină și se așeză solemn.

– Întârzierile nu mai au nici o importanță. Jurnaliștii de prima mână nu trebuie să-și facă griji cu asemenea detalii…

– Dar eu nu sunt o jurnalistă de mâna întâi, Ray, se pare că ai uitat…

– Acum, lucrurile nu mai stau așa, draga mea, după ce articolul tău referitor la Hunter Valley a dat lovitura. În fiecare zi, primim noi cereri de abonamente, noi subvenții; amatorii de viticultură și vin au fost foarte interesați de reportajul tău.

– Dar n-am terminat seria de reportaje…

– Știu. Cititorii așteaptă cu nerăbdare urmarea. Ar trebui să te trimit din nou acolo, dar nu înainte de a te reface, după accidentul pe care l-ai avut. Doamna Philmont insistă asupra acestui lucru. Nici nu se pune problema de a renunța la un articol atât de bine cotat…

Idei nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Vrei să spui că te-a trimis să-mi spui toate astea… că sunt de mâna întâi, că am de scris un reportaj-foileton, pentru care nu se pune problema întârzierilor și toate astea?

Zâmbetul lui Ray deveni panoramic.

– Exact asta vreau să spun. Mi-a sugerat printre altele să vin aici ca să-ți propun o altă funcție: cea de redactor-șef al revistei „Bani și timp liber".

O promovare la rangul de redactor-șef! Era prea frumos ca să poată fi adevărat…

– Dar… începu ea cu fățărnicie, nu se mai teme că un nud din Playboy ar putea să discrediteze revista?

– Mă aflu aici și pentru ca să-ți spun că-și cere scuze pentru neînțelegerea aceea, continuă Ray. De fapt, a crezut că erai tu, nu sora ta geamănă. Însă acum, misterul s-a lămurit.

Ida văzu roșu în fața ochilor.

– Mincinoasa! A știut tot timpul că n-am fost eu! S-a schimbat la față abia după ce a văzut ce efect pot să am asupra cititorilor… În sfârșit, uit lucrul ăsta din cauza promovării. Îmi acorzi un răgaz ca să mă gândesc la propunerea pe care mi-ai făcut-o?

– Nu-i nici o grabă, spuse Ray cu nonșalanță, mi-ar face mare plăcerea s-o văd pe draga noastră doamnă Philmont perpelindu-se puțin…

– Ray, ești mai rău decât mine…

Dar Ida nu putu să nu simtă și ea o satisfacție sardonică și un sentiment de revanșă. Proprietara trebuia să învețe că oamenii nu se manipulează asemenea unor pioni pe tabla de șah…

– Să știi că la jurnal, s-au auzit lucruri frumoase despre tine, continuă Ray. O impresionantă poveste, să zicem… personală.

– Ce vrei să spui?

– Se pare că te-ai logodit cu Rowan Taylor…

Ida făcu ochii mari.

– De unde știi?

– Credeam că ți-am spus că Laurie Bredford este prieten cu doamna Philmont. El este cel care i-a transmis vestea cea bună, și acum este îngrozită să nu te vadă îngropându-ți cariera promițătoare printre scutece și biberoane.

– Ah! murmură Ida cu amărăciune. Cât despre biberoane, spune-i că deocamdată n-am de gând să fac copii.

Ray, cu o jumătate de gură, trase o înjurătură.

– Ida! Îmi pare rău dacă am făcut o gafă…

– Nicidecum, protestă imediat femeia. Dar vestea a fost transmisă prea devreme. De fapt, noi… ne-am hotărât să ne mai acordăm un răgaz de gândire.

Ray păru ușurat de cele auzite.

– Atunci, nu ești supărată pe mine că am acceptat ca Taylor să participe la reportaj, în locul Donnei Healey, nu?

– Nici pomeneală de așa ceva! replică Ida râzând forțat. N-aș fi putut să mă logodesc cu Donna Healey.

„Și totuși, își spuse în sinea ei, ce simplu ar fi fost dacă n-ar fi fost decât Donna cu ea…"

Mai stătură de vorbă câtva timp, după care Ray plecă.

– După figura pe care o ai, îmi dau seama că ești încă în convalescență. Te las să te odihnești. Să-i spun doamnei Philmont că poți s-o primești aici?

Câtă vreme nu va avea nevoie să-și găsească de lucru, de ce nu?

– Da, poți să-i spui c-o aștept, și mulțumește-i pentru ofertă. Este foarte generoasă.

Îl conduse până la mașină și-i făcu mult timp cu mâna.

Capitolul 10

Zilele treceau una după alta. Ida își împărțea tot timpul între Bedales și vizitele la spital.

Se uita îndelung la trupul nemișcat care zăcea în pat, și, după ce un timp se mărginise s-o vadă ca pe o pasăre moartă care căzuse din cuib, s-a obișnuit să-i vorbească, sau mai bine zis să vorbească de una singură în fața trupului inert. N-ar fi putut să spună la ce se aștepta. Era atâta timp de când Charlotte se cufundase în somnul acesta cataleptic…

Și deodată… Crezu că i se păruse, dar mișcarea se repetă; acolo, pe cearșaful alb, mâna palidă și slăbită a Charlottei se mișcase puțin… Visase oare? Ce cuvinte putuseră s-o trezească pe Charlotte din letargia ei, s-o facă să-și revină?

Își aduse aminte imediat.

Cu glasul vibrând de emoție, repetă:

– Mă simt atât de singură acum, când tu și Rowan ați ieșit din viața mea…

Da… din nou, un freamăt imperceptibil al degetelor… Ida înțelese. Era pentru prima oară când evoca în fața Charlottei sentimentele ei pentru Rowan.

– Ah, Charlotte, spuse, bulversată, i-am spus că nu pot să mă mărit cu el. Niciodată n-aș putea face asta dacă ți-ar face rău ție. Dac-ai ști cât de rău îmi pare că ți-am dat vestea atât de brutal… Dar acum, totul o să fie bine. L-am trimis la plimbare.

– Nu…

Vorba asta parcă venea de foarte departe. Ce drumuri întortocheate trebuise să străbată înăuntrul ei ca să ajungă pe buzele Charlottei, după o tăcere atât de adâncă…

Ida își sorbea sora din priviri, pândindu-i cu atenție încordată cel mai neînsemnat semn de viață. În sinea ei, o speranță nebunească prindea viață, creștea și o făcea să-i palpite tot trupul de emoție.

– Ce spui?

Cu o mișcare ce păru că durează o veșnicie, ochii Charlottei se deschiseră, apoi, foarte încet, întoarse capul către Ida.

– Îl iubești…

Lacrimile de bucurie pe care încerca să le stăvilească țâșniră, și Ida se grăbi să se ducă să apese pe butonul care să cheme personalul medical. Un grup de infirmiere și medici veniră imediat și, în ciuda voinței sale, Ida fu îndepărtată în timp ce nou-veniții examinau pacienta care se trezise miraculos, încercând să stabilească un diagnostic.

A trecut mult timp până să i se dea voie să se întoarcă la căpătâiul surorii ei. Spre marea ei ușurare, majoritatea dispozitivelor clinice care o menținuseră artificial în viață pe Charlotte fuseseră demontate, și bolnava era așezată în capul oaselor, cu spatele rezemat de perne, cu ochii deschiși, palidă încă, dar vioaie…

Ida se grăbi să ajungă în brațele ei și, cu un gest plin de zel, îi cuprinse mâinile în ale sale.

– Charlotte! În sfârșit, îți vii în fire… Acum, totul o să fie bine…

– Parcă-i un vis…

Glasul Charlottei era puțin răgușit, ca și cum, după o tăcere atât de lungă, ar fi făcut eforturi să vorbească.

– … iartă-mă, îmi simt gâtul uscat… Îmi vorbeai, însă parcă un zid de sticlă ne despărțea și nu puteam să mă fac auzită de tine…

– Charlotte, totul s-a pus la punct, nimic nu ne va mai despărți, îți promit, n-o să mai fie niciodată un zid între noi…

Ochii vioi ai Charlottei arătau fără tăgadă că starea ei se îmbunătățea cu pași mari.

– Ba trebuie să te măriți neapărat cu Rowan.

Ida clătină din cap în semn de negație.

– Nu te mai gândi la asta! Trebuie doar să te faci bine.

– Dar trebuie să mă gândesc. Niciodată nu mi-aș ierta-o dacă l-ai părăsi din cauza mea.

Cu ochii plecați, Ida se juca instinctiv cu marginea cearșafului pe care o mototolea, nervoasă.

– Ce te face să crezi că l-aș părăsi din cauza ta?

– Știu eu, spuse simplu Charlotte, din cauza prostiilor pe care le-am spus înainte să mă duc să mă arunc prostește sub roțile tractorului.

Cu o forță surprinzătoare pentru o bolnavă în situația ei, prinse mâna Idei și i-o strânse cu putere.

– Dac-ai ști cât de rău îmi pare pentru tot ce-am spus atunci. Decepția cu Malcom, insulta pe care mi-a făcut-o familia lui m-au făcut hipersensibilă, gata să izbucnesc într-o criză de nervi. Dar te asigur că nu credeam nici un cuvânt din toate prostiile pe care le-am spus. Pentru mine, ai fost totdeauna o soră minunată, te ador, chiar dacă nu te merit…

– Te rog să taci, interveni Ida, foarte stânjenită. Știi bine că pentru mine ai fost totdeauna singura, unica minune a familiei…

Charlotte zâmbi.

– Oh nu, te rog, draga mea. Nu mi-am revenit ca să ne întoarcem la o mare noapte de adevăr în care să ne spunem o sumedenie de minciuni… nu, vreau să fim ca înainte, cele mai bune prietene din lume, cele mai apropiate, diferite una de cealaltă, puțin invidioase, dar unite. Îți aduci aminte că toți profesorii din școală ne spuneau „surorile siameze"?…

În loc de răspuns, Ida o luă în brațe și o strânse pe Charlotte, gata să pufnească în lacrimi.

– Și nu-ți mai face griji pentru Rowan, continuă Charlotte, mă cunoștea foarte bine până la urmă, și lucrurile n-ar fi mers bine între noi, chiar dacă n-ai fi apărut tu la mijloc. În definitiv, ceea ce-mi trebuie sunt niște bărbați precum Malcom sau Keith, adică nababi sau playboy…

Spunând acestea, se uită în jurul ei ca și cum atunci ar fi descoperit camera.

– Ciudat, am visat că Malcom a fost aici… tot timpul cât am dormit. Sau cel puțin era cineva care-i semăna…

– A fost Laurie Bredford, explică Ida. Totdeauna m-a însoțit și a stat mult timp la căpătâiul tău.

– Hmm, făcu Charlotte, gânditoare. Trebuie să-i mulțumesc pentru atenția lui. Este atât de…

Amuzată, Ida se gândi că Charlotte ar fi putut să-i fie recunoscătoare căzându-i la picioare, asta ar fi simplificat foarte mult lucrurile… Dar nu, prea ar fi fost un final de operetă, totuși…

Își alungă din minte gândurile astea. Ea și Charlotte, cu ideile lor nebune, făcuseră deja o sumedenie de greșeli până acum. Nu mai avea nici un rost să se mai gândească la altele. După o ultimă îmbrățișare, o puse pe Charlotte să-și ia angajamentul că o să facă totul să se facă bine cât mai repede, apoi plecă.

Dar abia ieșise pe culoar când o cuprinse o slăbiciune. Prea multe trăiri intense se succedaseră într-o viteză accelerată, și trupul obosit și spiritul uzat de surmenaj și insomnie nu mai puteau să reziste. I se încețoșă privirea, halatele albe ale infirmierelor îi jucară în fața ochilor și trebui să se sprijine de un perete ca să nu cadă.

Rowan… Ce bine-ar fi fost să-l aibă lângă ea ca s-o sprijine. Ușurarea de a o ști pe Charlotte în afara pericolului, scotea din nou la lumină rana despărțirii pe care încercase în zadar s-o uite. Ce absurditate să-l alunge de lângă ea! Chiar și perspectiva carierei strălucite care o aștepta pălea în fața imaginii lui Rowan. La ce i-ar fi folosit succesul, banii, celebritatea, dacă nu le-ar fi putut împărți cu bărbatul pe care-l iubea?

O aștepta un viitor de singurătate și amărăciune, doar cu niște amintiri care s-o consoleze…

***

Porni din nou pe drumul către Bedales pe care acum îl cunoștea pe dinafară, consolându-se cu ideea că o să-i dea vestea bună lui Laurie, îndemnându-se pe sine însăși la cumpătare.

Când va ajunge la Sydney, se va duce să-l vadă pe Rowan, ca să-i spună că-i părea rău pentru ce se întâmplase, și să-i declare că era nebună după el și era gata să se mărite imediat cu el… că fără el, viața nu mai avea niciun farmec…

Se întunecase, atunci când văzu apărând în spatele ei o mașină care mergea cam aproape de a ei.

Apăsă pe accelerator, și văzu că același lucru se întâmplă și cu vehiculul din spate. Când încetini, și celălalt făcu la fel. Fără îndoială că o urmărea… În întuneric, nu vedea altceva decât farurile… amenințătoare, aflate mult prea aproape, care clipeau cu tupeu, parcă sfidând-o. Ida se cutremură de teamă.

Ce avea de făcut? În afară de câteva drumuri secundare care-l întretăiau pe cel pe care mergea, nu mai avea un alt drum pe care s-o apuce ca să ajungă în Bedales…

Hotărâtă, apăsă pedala de accelerație ca și când nu i-ar fi păsat, apoi, în ultima clipă, puse frână și, pe două roți, luă un viraj perpendicular la stânga. Merse mai departe, cu speranța că scăpase de urmăritor, dar din păcate, nu peste mult timp, farurile urmăritoare își făcură din nou apariția. De data asta, urmăritorul fu cel care acceleră, o depăși și, cu riscul de a face un accident, puse o frână violentă, blocând drumul.

Îngrozită, șoferița opri și blocă toate ușile văzând silueta unui bărbat ieșind din mașină și apropiindu-se. Cine știe… era un vagabond, un maniac…

– Până la urmă, tu ești… De ce n-ai oprit când ți-am făcut semn cu farurile?

Panica femeii fu înlocuită de o mare ușurare.

– Rowan! Dacă mi-aș fi dat seama…

Ieși și ea din mașină, cu inima bătându-i cu putere, gata să-i spargă pieptul.

– Ida! Tremuri ca o frunză!

– Credeam că era vreun tâlhar care vrea să mă atace, murmură femeia aruncându-se în brațele lui.

– Exact asta o să se-ntâmple, dragostea mea… Tâlharul sunt eu, Rowan.

– Dar de ce?

– Eram la Sydney, așteptând nerăbdător un telefon de la tine. La un moment dat, văzând că nu primesc nici un semn de la tine, m-am hotărât să anulez toate planurile pe care le aveam și să vin să te iau… Dar acum, pentru totdeauna.

În lumina farurilor, chipul lui parcă nu fusese niciodată atât de frumos.

– Extraordinar… murmură timid femeia. Și eu vroiam să fac același lucru…

– Vrei să spui că ești gata să te măriți cu mine?

– Da!… Când vrei tu! Am înțeles cât am fost de proastă să te țin departe, sub pretextul că mă simțeam vinovată față de Charlotte… Când i-am pus că te-am lăsat să pleci, a ieșit din comă…

– Știu. Când am dat telefon, am aflat că erai la spital. Am sunat și acolo, și am aflat vestea cea bună. Totul e bine când se termină cu bine…

În întuneric, femeia simți un inel strecurându-i-se pe deget, după care Rowan o cuprinse în brațe…

– Mi-ai lipsit atât de mult, îi șopti el în sfârșit atingându-i buzele cu ale lui.

Mult mai târziu, așezați unul lângă celălalt pe bancheta din spate a mașinii, cu toate luminile stinse, contemplau viile sub lumina lunii.

***

S-au căsătorit în vară, în mijlocul viilor de la Bedales, pline de strugurii care se coceau și promiteau o recoltă bogată. Sean și Beth s-au întors din Irlanda ca să asiste la ceremonie. Niciodată un tată nu fusese mai fericit conducându-și fiica la biserică, decât Sean când i-o încredință lui Rowan.

Charlotte își revenise, și era cea mai frumoasă domnișoară de onoare. După ce ieșise din spital, trecuse de multe ori pe la Bedales. Însă ceea ce o bucura cel mai mult pe Ida era privirea strălucitoare a Charlottei în clipa în care se uita la Laurie, care începea s-o privească la fel. Cine știe ?...

Sfârșit